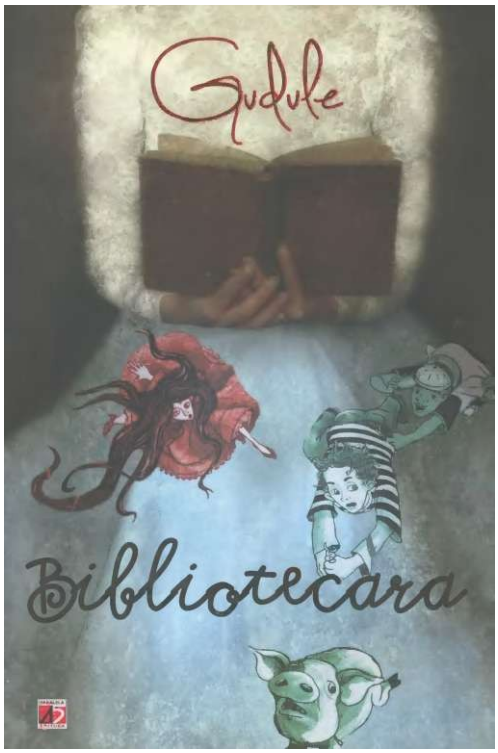

GUDULE Bibliotecara

Editor: Călin Vlasie
Redactor: Ioan Es. Pop Machetare: Stelian Bigan Coperta colecţiei: Ionuţ Broştianu
Prepress: Marius Badea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GUDULE
Bibliotecara / Gudule ; trad. de Ianina Marinescu ; il. de Anca Smărăndache. - Piteşti : Paralela 45, 2013 ISBN 978-973-47-1831-3
I. Marinescu, Ianina (trad.)

II. Smărăndache, Anca (il.) '

821.133.1(493)-31 = 135.1 Gudule,

La bibliothécaire

Copyright ® Hachette Livre, 1995, 2001

Copyright ® Editura Paralela 45,2013, pentru prezenta traducere

Prezenta lucrare foloseşte denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conţinutul este protejat de legislaţia privind dreptul de proprietate intelectuală

.GUDULE

Bibliotecara

Traducere din limba franceză de IANINA MARINESCU
Ilustraţii de ANCA SMĂRĂNDACHE

În onoarea

bibliotecarilor şi documentariştilor pentru remarcabila lor muncă dedicată tinerilor pentru descoperirea cărţii ca plăcer

e1.

— Guillaume?

Niciun răspuns. Prăbuşit pe bancă şi cu capul culcat pe braţele îndoite, Guillaume dormea ca un bebeluş.

— Guillaume! Îţi atrag atenţia că sforăi!

Toată clasa izbucni în râs, trezindu-l din somn pe bebeluşul sforăitor. Acesta tresări, deschise ochii, îşi ajusta ţinuta şi se uită în jur cu un aer năuc, dând nas în nas cu domnul Pennac, profesorul de franceză.

— Constat cu plăcere că ai revenit printre noi, comentă acesta cu un zâmbet batjocoritor.

Apoi, adresându-li-se celorlalţi, spuse:

— Ce-ar fi să-i propunem acestui tânăr, care mai mult ca sigur că s-a culcat târziu aseară, să ne povestească visele pe care le-a avut? Sunt sigur că sunt foarte interesante!

Râsete aprobatoare. Era evident că elevii de-a şaptea apreciau umorul maliţios al profesorului lor.

— Dar, domn' profesor... bâigui împricinatul.

— Fără niciun „dar"! Treci în faţă şi dă-i drumul, te ascultăm.

Ca un somnambul, Guillaume se supuse. Ideile nu-i erau prea clare. Puncte luminoase - rămăşiţe ale imaginilor imprimate de somn pe retină - îi tulburau încă vederea şi îşi simţea gura năclăită

— .O să conteze pentru nota ta la exprimare orală! preciză domnul Pennac.
— La noi, bunică-mea are darul de a interpreta visele! îi strecură Naima lui Laurence, colega sa de bancă. Ba chiar poate să prevadă viitorul.
— Nu te cred! Glumeşti! răspunse Laurence fără drept de apel.
Naima ridică din umeri şi se încruntă supărată.
În faţă la tablă, Guillaume se leagăna de pe un picior pe altul. Chiar nu se simţea bine. În faţa tuturor acestor chipuri îndreptate spre el, pândindu-i cuvintele, îl lua cu ameţeală. Ah, angoasa vorbitorului faţă în faţă cu publicul său; momentul suprem când actorul, tremurând de trac, e pe punctul de a-şi rosti prima replică! „Trebuie să-mi iau inima în dinţi", se gândi Guillaume cu un nod în stomac.
Doudou, cel mai bun prieten al lui, îi făcea semne de încurajare în stil de rapper. Gesturi sacadate, mimică-şoc, el aproape că nu se exprima decât prin dans. Chiar şi cuvintele îi tresăltau pe buze într-un ritm sincopat:
— Baaagă-fraaa-te! fredonă el.
Domnul Pennac, aşezat în ultimul rând, alături de Ce- dric-prostul, îşi scoase carneţelul.
— Ei bine, Guillaume? Ţi-a-nghiţit pisica limba?
„Afurisitul!" - bombăni Guillaume în forul său interior.
Apoi, părând plin de energie, se avântă în poveste.
— E miezul nopţii şi nu mi-e somn, spuse el.
— Bravo, bun început! aplaudă Doudou.
Dintr-o încruntare, proful îi impuse să tacă.

— Pe fereastra camerei mele mă uit pe stradă. Plouă. Luna e ascunsă în spatele unor nori grei. Din fericire, se mai iţeşte pe ici, pe colo, altfel ar fi întuneric total.

— Ce atmosferă! murmură Cedric sedus.

— La noi, bunică-mea... începu Naima.

Apostrofată cu mai multe „Ş̧şş̧t!"-uri imperioase, fu redusă la tăcere.

— În clădirea din faţă văd o doamnă bătrână care scrie. în fiecare seară, absolut fără excepţie, această bătrână scrie. O văd ca pe o umbră chinezească în spatele perdelei. Pe birou are o veioză roz pe care o ţine luminată până târziu. A ei e ultima fereastră care rămâne aprinsă şi, găsindu-se în mijlocul faţadei, pare un ecran de televizor. Uneori bătrâna se ridică de pe scaun, se face nevăzută şi apoi revine cu o tavă. Se aşază la loc, îşi bea ceaiul sau cafeaua şi se reapucă de scris.

— Ce bine povesteşte! se minună Melanie, cu capul sprijinit în pumni şi privirea pierdută în zare.

— Sigur, părinţii mei n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac eu! Ei mă cred demult adormit.

— Ce ţi se pare aşa de interesant la doamna asta? se miră Mathieu. Dacă era vreo puştoaică, înţelegeam să stai ore în şir şi să te uiţi la ea, dar o bunicuţă?!...

Fără să ţină seama de remarcă, Guillaume continuă:

— Casc. începe să mi se facă somn, dar rezist. Nici nu se pune problema să mă culc înainte...

— înainte de ce? strigară mai multe voci în cor.

— ... înainte ca bătrâna să stingă lumina.

— De ce? întrebă mirată Naima.

— Ia-o-pauză-cu-întrebările-surioară,-că-eşti-cam-pe-dinafară! Yo! Stai-şi-ascultă-la-băiatu'-aici-sau-şterge-o-afară-cu-paşi-mici! lansă Doudou o tiradă, pocnind din degete.

Vexată, Naîma ridică din umeri şi scoase limba la el. Povestitorul nostru profită pentru a-şi relua povestirea:

În cele din urmă, se ridică şi-şi strânge hârtiile. întinde mâna spre veioză şi în cameră se face întuneric. Mai trec câteva minute, apoi se deschide uşa de la bloc şi o tânără se

strecoară afară. Părul îi
dansează pe umeri.
începe să alerge şi

curând dispare la

capătul străzii. Iar eu rămân acolo, trist. Am de aşteptat până mâine pentru a o revedea.
Guillaume tăcu. Nimeni nu se clintea: toţi elevii aşteaptau urmarea. Erau plini de magia poveştii. Prin ochii lui Melanie pluteau steluţe, Nai'ma le zâmbea îngerilor, Doudou mesteca frenetic gumă, Cedric îşi rodea pixul.
— Şi? întrebă Mathieu.
— Atât, spuse Guillaume.
— Cum adică „atât"?
— Nu alergi după fată?
— Nu încerci să o prinzi, să stai de vorbă cu ea?
— Nu, mărturisi Guillaume. Domnul Pennac m-a trezit prea devreme. Dar poate într-un alt vis, cine ştie...
Un ropot de aplauze salută această concluzie.
— Nu-i rău, nu-i rău deloc, rosti profesorul apreciativ. Te-ai prezentat bine, băiete! Asta o să-ţi ridice media, căci oricum aveai nevoie. Păcat că nu eşti la fel de bun la scris ca la oral. Acum mergi la loc şi data viitoare, chiar dacă somnul îţi inspiră povestiri frumoase, încearcă să nu mai adormi la ore!
în recreaţia următoare:
— Lumea-e-în-delir-după-tine-poetule! Mai-ia-ne-în-visele-ta- le-heee-he! se manifestă Doudou entuziasmat.
Peste chipul lui Guillaume trecu un freamăt ciudat.

— Delirul ăsta, cum îi zici tu, eu îl trăiesc în fiecare noapte de aproape trei săptămâni! Dar nu în vis, ci în realitate.
Celălalt făcu ochii cât cepele şi, de surpriză, începu să vorbească normal:
— Fata cu părul lung există în realitate?
Guillaume dădu din cap în semn că da.

Şi diseară o să stau de vorbă cu ea, adăugă el pentru sine

2.

.în faţa ferestrei deschise - cu riscul de a face guturai adolescentul tropăia uşor din picioare. Orele treceau cu o încetineală care ducea la disperare. Bătrâna nu se mai hotăra odată să se ducă la culcare? Continua să scrie, să scrie, să scrie. Neobosită, s-ar zice. Imperturbabilă. Şi totuşi, la vârsta ei, ai nevoie de odihnă.

Pentru prima dată în viaţa lui, Guillaume îşi rodea unghiile.

Cum până la urmă lucrurile îşi urmează cursul, chiar şi cele pe care le aşteptăm cel mai mult, veioza cea roz se stinse în sfârşit. Era aproape unu noaptea.

Guillaume îşi ţinu respiraţia. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pleoapele lui, atât de grele cu o clipă în urmă, erau acum deschise până la refuz.

Se scurseră câteva minute interminabile. în depărtare se auzi un ţipăt. Băiatul se înfioră. Să fie zvonul unei crime, al unei agresiuni nocturne sau doar ecoul unui coşmar?

În aceeaşi clipă, o rază de lună străbătu norii. Cu o claritate străvezie, făcu să răsară din neant un portic încremenit, un trotuar pustiu şi un copac desfrunzit, luminând brutal întregul peisaj.

Guillaume fixa atât de intens uşa clădirii, încât imaginea se tulbură.

— Ah, exclamă el deodată.

O descărcare electrică îi crispa degetele de la picioare şi o simţi până în stomac: uşa se deschise. Tânăra cu părul lung se strecură afară.

Guillame trase aer în plămâni.

— Hei! Domnişoară!

Strigătul desträmă tăcerea nopţii urbane, dar fata nu se întoarse. Părea prea grăbită ca să se lase distrasă şi, ca de obicei, o luă la fugă.

Nu părea să aibă mai mult de 15 ani. De la gât până la glezne, era înfăşurată într-o pelerină mare şi neagră, care nu lăsa să i se vadă decât pantofii cu toc decupaţi, foarte demodaţi.

Picioruşele ei încălţate cu aceşti pantofi mergeau cu toată viteza înainte pe caldarâmul umed: „ţac-ţac, ţac-ţac", ca nişte lovituri cu ciocănelul în xilofon.

— Domnişoară! Domnişoară! strigă Guillaume cât de tare putea. Fără rezultat.

Fie nu-l auzea, fie NU VOIA să-l audă. Şuviţele negre îi tre- săltau pe spate în ritmul în care alerga. În curând, urma să dispară după colţul străzii.

Deconcertat doar pentru o clipă, Guillaume îşi reveni foarte repede. Din întâmplare, era încă îmbrăcat, ceea ce-l făcu să câştige timp. Cât de încet putu, îşi părăsi camera.

În casă, niciun zgomot. Părinţii lui dormeau, cu siguranţă. Îşi luă haina din cuier, o puse pe el şi se strecură pe uşă în vârful pi- cioarelor. Apoi, odată ieşit din casă, se grăbi pe urmele misterioasei necunoscute.

Ea ajunsese deja pe strada Emile Zola.

„Ţac-ţac, ţac-ţac", i se auzeau tocurile în tăcerea nopţii.

— Domnişoară!

Fata traversă piaţa în diagonală şi urcă spre primărie. Când trecu pe sub felinare, lumina îi căzu pe pletele negre.

Guillaume începu să gâfâie. Pe cuvânt, nu mai văzuse niciodată o fată care să alerge aşa!

O sută de metri mai în faţă se înălţa biblioteca, o clădire impozantă de la începutul secolului, cu trepte la intrare. Fără să ezite, tânăra porni înspre ea.

Oare unde se ducea? La ora asta era închis. Ocolind edificiul prin stânga, Guillaume o pierdu din vedere. Când ajunse şi el

acolo, ea dispăruse.

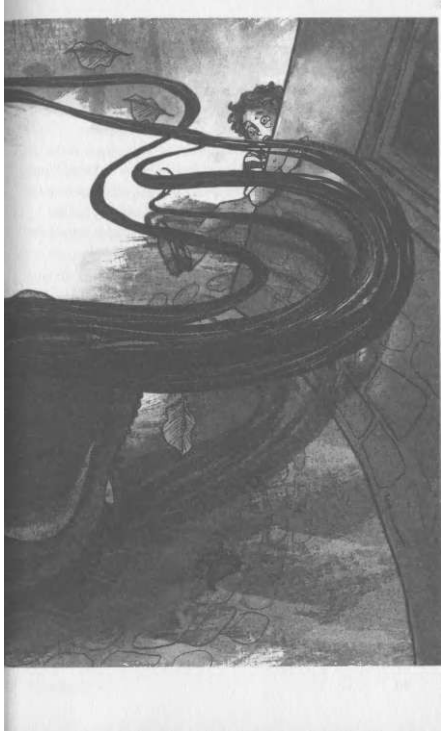

O căută cu privirea prin întunericul care-l înconjura, scrutând în van în noapte. Tot ce zări era o uşă micuţă. O uşă mică şi insignifiantă în partea laterală a bibliotecii.

Fără mari speranţe, apăsă pe clanţă. Uşa se deschise.

„Ţac-ţac", se auzeau tocurile foarte departe, undeva pe culoare.

Luându-se după sunet, Guillaume reluă urmărirea.

Un labirint de coridoare se pierdea în obscuritate. Ici-colo, prin ferestrele înalte, străbătea o lumină slabă. Reflexele lor, dreptunghiuri palide proiectate pe jos, desenau contururile unui şotron ciudat pe care Guillaume, deşi grăbit, evită să-l calce.

Ce fiinţe invizibile săreau şotronul într-un picior înainte de venirea lui? Căror fantome le-o fi întrerupt jocul?

Un fior îl străbătu din cap până-n picioare.

La celălalt capăt, paşii se estompau încetul cu încetul.

În ciuda fricii care acum i se încleşta în vintre, Guillaume nu se lăsă şi, cu răsuflarea tăiată, se îndreptă spre ceea ce părea capătul coridorului.

Capătul? Nu, coridorul vira şi dădea într-o cameră imensă, luminată puternic. Ochii adolescentului, obişnuiţi cu penumbra, clipiră dureros în timp ce acesta pătrundea în cameră.

Era un loc extraordinar: pereţii erau acoperiţi de rafturi care se aliniau apoi unele în faţa celorlalte, formând între ele intervale înguste. Câte cărţi erau acolo? Zece mii, o sută de mii, un milion? Un miros de hârtie veche, înţepător şi dulceag în acelaşi timp, emana din fantastica mulţime de opere, dintre care unele aveau peste o

sută de ani. Coperţi de piele, de pânză, de carton, cu cotoare aurite; pergamente rulate; ediţii rare şi volume populare pline de ilustraţii naive; toată cunoaşterea lumii părea adu nată acolo.

Rezultatul cunoştinţelor omeneşti umplea această sală, nucleu luminos în mijlocul unei clădiri întunecoase. Şi, întâmplarea întâmplării, tocmai în acest nucleu ajunsese Guillaume. Chiar dacă nu-ţi plăcea să citeşti - şi nu exista cititor mai rău decât Guillaume: în afară de benzile desenate, făcea alergie la orice altceva scris pe hârtie un astfel de loc te impresiona. Şi astfel, cu un nod în gât şi în vârful picioarelor, băiatul pătrunse în sanctuar.

Unde era fata? Pe undeva prin mijlocul acestor arhive, fără îndoială.

Dar cum să o găsească?

Să o strige era singura soluţie.

— U-uuu, domnişoară!

Vocea lui Guillaume avea o rezonanţă atât de ciudată, sufocată de cărţi şi, în acelaşi timp, reluată în ecouri insolite, încât băiatului i se făcu pielea de găină. Totuşi, insistă:

— Domnişoară! Domnişoară! Răspundeţi!

În spatele lui, un „Şşşt!" agresiv îl făcu să tresară. Fugara cu părul lung şi ochii plini de furie îl apostrofă fără menajamente:

— Nu mai ţipa aşa, idiotule, o să alertezi paznicul.

Un pas greoi o întrerupse, urmat de o voce groasă:

— Ce se întâmplă aici? Cine a aprins lumina?

se auziră mormăituri din celălalt capăt al camerei.

— Bravo, ai reuşit! îi şopti fata.

Ea se lăsă pe vine între rafturi, trăgându-l şi pe Guillaume după ea.

— Ascunde-te şi, mai ales, nu face niciun zgomot.

El ascultă, subjugat. Inspiră cu un soi de beţie prezenţa necunoscutei alături de el, parfumul ei de vanilie, de scorţişoară, de violete: o aromă desuetă de mamaie pe pielea proaspătă a unei adolescente. Şi nu se putu împiedica să nu-i atingă pletele cu vârful degetelor

.Târându-şi picioarele, paznicul străbătu intervalele. Fata se chirci, făcându-se mică-mică, gata să dispară într-o gaură de şoarece.

Paznicul veni din ce în ce mai aproape. Se afla la câţiva metri de intruşi. Pantofii lui cu ţinte loveau podeaua şi fiecare pas o făcea pe fată să tresară. Punând în practică politica struţului, care constă în a nu vedea nimic pentru a-ţi crea iluzia că nu eşti văzut, Guillaume închise ochii.

— Probabil că am uitat să sting lumina adineauri, mormăi bărbatul. Nu e nimeni, doar nervii mei care îmi joacă feste. Sin- gur-singurel noaptea în clădirea asta goală... Plus tavanele care pârâie, pereţii care trosnesc, şoarecii care ronţăie - şi uite-aşa încep să aud voci!

Făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă continuând:

— De parcă vechiturile astea de cărţi ar atrage vreun hoţ! Un morman de maculatură care nu interesează pe nimeni. Chiar sunt prost că-mi bat capul. Nu mă aleg decât cu o insomnie zdravănă!

Monologul se stingea pe măsură ce paznicul mergea la locul său.

— S-o ştergem, zise fata de îndată ce acesta dispăru.

Târându-se, o luă pe drumul spre ieşire, urmată de tovarăşul
ei, căruia îi bătea inima puternic. Era teama că puteau fi surprinşi sau apropierea de cea care-i bântuia gândurile, care-l aducea în starea asta?

Coridorul; şotronul de umbre. „Ţac-ţac", se auzeau tocurile în faţa lui Guillaume. „Tic-tac",

răspundea ecoul inimii sale. Ritmuri de xilofon umpleau labirintul obscur.

Ajunseră în sfârşit la uşă. Uf, erau salvaţi!

Orologiul din turnul bisericii bătu ora două.

Umăr la umăr, cei doi adolescenţi înaintau pe bulevard. Printre copacii din piaţa de alături, vaierul sinistru al vântului semăna cu urletul lupilor pe platourile polare. Nicio maşină, niciun trecător. Cartierul, atât de familiar peste zi, îi apăru deodată de nerecunoscut lui Guillaume, chiar dacă îl străbătea zilnic. Ca un decor de teatru. Un fundal ireal, iluminat de felinare artificiale, de un proiector selenar, şi prin faţa căruia se preumblau doi actori novice.

— Cum te cheamă? întrebă Guillaume pentru a rupe tăcerea.

— Ida, pe tine?

— Guillaume... De câteva săptămâni, mă uit cum pleci în fiecare seară. Mă întrebam unde te duci...

Ida ridică din umeri şi această mişcare fu de-ajuns pentru a face să i se unduiască în păr mii de reflexe mişcătoare.

— Păi acum ştii, curiosule!

Băiatul avu o grimasă de nemulţumire.

— N-am aflat mare lucru! Ba chiar mi se pare că mă intrigi şi mai mult decât înainte.

Fata râse. Era cel mai frumos râs pe care-l auzise Guillaume vreodată. Adolescentul era tulburat.

— De ce te fofilezi afară îndată după ce bătrâna doamnă stinge lumina? întrebă el în

şoaptă. Ce o să faci în bibliotecă? Şi mai întâi cine eşti?
Se priviră. Ochii Idei - ochi frumoşi, de culoarea alunei - erau plini de maliţiozitate. Pe chipul său ascuţit, zâmbetul, ca un accent circumflex întors, era încadrat de gropiţe, ca o amprentă a unor degete invizibile menite să-i ridice amuzate cele două colţuri ale gurii.
—j Eu sunt bătrâna doamnă, spuse ea simplu.
— Da... fă mişto de mine! Peste o clipă o să mă anunţi că ai 80 de ani!
-84!
Ca să nu o supere, Guillaume intră în joc:
— Nu-ţi arăţi vârsta, sincer! Pari mai degrabă de 15-16 ani. Te ţii bine pentru vârsta ta!
— N-ai înţeles nimic, bietul de tine! pufni fata. Părea că se distrează din plin pe seama lui. Lezat 3e tonul ei ironic, Guillaume se încruntă.
Mergeau foarte încet. Niciunul dintre ei nu avea chef să se întoarcă acasă. Să fie magia acestei nopţi de toamnă, a acestei străzi încremenite, a aventurii pe care tocmai o trăiau? Sau pur şi simplu faptul de a fi împreună şi de a se ciondăni în umbra complice?
Ajunseră în spaţiul pieţei, lipsită de tarabele de bâlci care o făceau să arate ca un loc obişnuit. înconjurat de bănci şi de ne- oane, acest spaţiu închis între ziduri, cu o fântână în centru, evoca mai mult ca oricând o scenă de teatru.
— Ne aşezăm? propuse Guillaume.

Fata aprobă. În ciuda frigului muşcător, se aşezară pe o bancă. Lemnul umed făcea să le îngheţe prin haine pulpele, fesele.

— BrrrrrL. exclamă Ida, înfăşurându-se şi mai bine în pelerină, îşi trase şi gluga pe cap. Astfel înfofolită, seamăna cu o fată
de la maici. Abia dacă i se vedea partea de jos a feţei, ovalul ivoriu cufundat în umbră.

Multă vreme, cei doi rămaseră aşa, fără să rostească vreun cuvânt. Apoi, fără tragere de inimă, Ida se hotărî:

— Vrei să-ţi spun povestea mea? întrebă ea cu voce joasă. El dădu din cap în semn că da, cu o nerăbdare pe care abia
şi-o stăpâni.

— Te avertizez că nu mă vei crede, adaugă ea.

— îţi promit că te voi crede!

— Chiar dacă o să ţi se pară neverosimil? Jură!

El jură scuipând pe jos. Acest tip de jurământ nu se încalcă, sub pedeapsa celor mai mari orori.

— Ceea ce vezi nu sunt eu, urmă ea. în această clipă, eu dorm în apartamentul de vis-â-vis de tine. Am 84 de ani, aşa cum ţi-am spus adineauri. Dar, acum mulţi ani, am fost tânără şi arătam aşa (şi arătă spre ea). Eram drăguţă, nu?

— Foarte! afirmă Guillaume cu fervoare.

— De câteva luni, îmi scriu memoriile. Am ajuns la tânăra pe care o ai în faţă. Era în 1926... Parfumul ei demodat, pantofii, hainele neobişnuite... Guillaume se gândea la filmele

despre „anii nebuni" pe care le văzuse la televizor. Practic, eroinele purtau chiar acest gen de haine...

— Pe-atunci aveam deja această dorinţă arzătoare, care nu m-a mai părăsit niciodată...

— Ce dorinţă?

— SĂ SCRIU.

Cât de grav rostise acest cuvânt! Surprins, interlocutorul ei scrută cu atenţie umbra de sub glugă. Ochii fetei străluceau. Prea mult. Ochi în care tremurau... da! Lacrimi!

— Plângi?

Ea se scutură.

— N-am nimic. Sunt doar puţin tristă. Nu am putut să-mi realizez vreodată visul.

Cu o claritate de parcă ar fi avut-o în faţa ochilor, Guillaume o revăzu pe bătrâna doamnă aplecată peste caietul ei, în spatele perdelei de dantelă.

— Dar... tocmai asta faci: scrii! protestă el.

— Memoriile? Asta nu contează! Eu îmi doream să fiu romancieră!

— Şi de ce nu ai devenit romancieră?

Ea suspină.

— N-am găsit niciodată *cartea fermecată,* murmură ea.

Pe cer treceau intersectându-se cârduri de ciori. Zborul lor greu despica norii, dispărând apoi după turnul bisericii. Ţipete- lor lor discordante le urmă o tăcere de moarte.

— *Cartea fermecată*? repetă Guillaume. Care carte fermecată?

— Cea care deschide drumul către literatură.

Într-unul dintre copacii din piaţă începu să cânte o mierlă. Trilul ei se înălţa răspândindu-se în patru zări şi recăzând în mii de paiete armonioase, ca un foc sonor de artificii.

— Cât de frumos! se extazie Ida.

— Nu înţeleg nimic din povestea ta, îi mărturisi Guillaume.

— E foarte simplu: există o carte, undeva, PE CARE TREBUIE SĂ O AI PENTRU A DEVENI SCRIITOR. Cu toţii au avut-o înainte de a-şi începe cariera: Baudelaire, Rimbaud, Dumas, Balzac, Saint-Exupéry... Dar nu ştiu de unde au făcut rost de ea!

Prinse cu mâna o şuviţă care îi ieşea de sub glugă şi o învârti pe deget cu un gest nervos.

— Dacă ai şti cum am căutat-o! Toată viaţa! Şi o mai caut încă.

— Deci asta faci în fiecare noapte în bibliotecă! exclamă Guillaume înţelegând dintr-odată.

Ida dădu afirmativ din cap.

— Şi cum ai reuşit să intri în bibliotecă?

— Simplu: EU SUNT FOSTA BIBLIOTECARĂ. Timp de o jumătate de secol, am trăit printre cărţi. Le cunosc pe toate, tot aşa cum un grădinar îşi cunoaşte fiecare floare din seră, fiecare petic de pământ plantat cu flori din grădina sa. Pentru mine nu mai au secrete. Şi, cu toate astea, le-am cercetat degeaba, le-am consultat degeaba unele după altele, în încercarea de a citi printre rânduri. A fost un eşec. NU AM DESCOPERIT CARTEA FERMECATĂ.

Trase tot mai exasperată cu degetul de şuviţa de păr.
— Totuşi, ştiu că există. Dar unde o fi? UNDE O FI?
Ochii ei de culoarea alunei erau din ce în ce mai strălucitori. Deja nu-şi mai putea reţine lacrimile. Acestea îi invadară obrajii.
— Mai am atât de puţin timp, Guillaume... murmură ea.
Un elan de compasiune îl proiectă spre ea. O luă în braţe şi
o strânse la piept. Mişcată, ea îşi lăsă pe umărul lui căpşorul mic, acoperit de glugă.
— Atât de puţin timp... atât de puţin timp, suspină ea.
— De ce spui asta? Eşti tânără!
— Dublura mea e tânără, nu eu! Această dublură e o fantasmă: se strecoară noaptea pentru a-mi continua căutarea, dar ea nu există decât în mintea mea... în memoriile MELE, cele pe care mă vezi că le scriu în fiecare seară.
Cu o mână tremurătoare, băiatul mângâie umerii, atât de reali totuşi, ai tovarăşei sale.
— Când bătrâna doamnă pe care o ştii se va trezi, voi dispărea. O să reintru între paginile caietului unde ea-şi povesteşte - unde EU îmi povestesc - întâmplările tinereţii. Şi o să redevin o octogenară paralizată de reumatism, care-şi cerne regretele.
Guillaume nu răspunse nimic. Această tristeţe îl bulversa. îşi promise ca mâine să-i facă vecinei

sale o vizită. Să stea de vorbă cu ea, să o facă să-i povestească amintirile ei. Persoanele în vârstă au atâtea să ne înveţe despre vremurile apuse, iar asta le face atâta plăcere atunci când ne facem timp să le ascultăm...
Era ceva ce-l agasa totuşi pe adolescentul nostru.
— Ai ales dinadins această vârstă ca să revii? Ce te împiedică să-ţi continui căutările în carne şi oase, sub aspectul tău de bunicuţă?
— În primul rând, starea de sănătate: nu mai am puterea de a ieşi din casă.
— Asta nu mă lămureşte de ce eşti adolescentă. Ai fi putut să te hotărăşti să ai 30 sau 40 de ani, de exemplu!
_____Singurele cărţi pe care le-am neglijat atunci când eram bibliotecară sunt cele pentru tineri. Nu le găseam interesante. Ca ^ultă, îmi lipsea prospeţimea sufletească necesară pentru a le ^pj-ecia. Fără îndoială că asta a fost o greşeală. O greşeală pe care intere cu disperare să o repar astăzi... ÎNAINTE DE A FI I^REA TÂRZIU!
— Prea târziu?
— Ştii... nu mai am foarte mult de trăit.
Ea-şi ridică fruntea şi-l fixă cu pupilele sale mari.
— Guillaume, sunt sigură: CARTEA FERMECATĂ E PRINTRE ELE!
II luă de mână, rugătoare.
— Ajută-mă, te rog.
— Da, răspunse el bulversat.
— Singură n-o să reuşesc niciodată!
— Îţi promit că voi face tot posibilul...

Fata zâmbi printre lacrimi. în gropiţele umede apa se acumula ca în nişte rezervoare minuscule. Guillaume se simţi cuprins de pofta furioasă de a-şi lipi buzele de ele şi de a sorbi acest elixir sărat, dar rezistă. Oare fantasmele ieşite din mintea bătrânelor doamne se lasă sărutate, noaptea, de către băieţi reali?

— Mulţumesc, murmură tânăra din tot sufletul.

Şi îl sărută ea. Două buze - doi fluturi uşori, uşori, cu aripi fremătătoare - se depuseră pe obrazul lui. În umbra glugii ei, speranţa transfigura feţişoara Idei.

Exact în acest moment, orologiul din turn sună ora trei. Guillaume îşi reprimă un căscat.

— Şi mâine o să sforăi la ore! exclamă el convins, ridicând capul spre ceasul masiv.

Dar... ce se întâmplase? Brusc, pe braţul său apăsat de spatele tinerei nu mai simţea altceva decât gol.

Ida dispăruse.

Era oare sunetul tocurilor ei cel pe care-l auzea Guillaume în depărtare? Nu. Fata nu fugise cum făcea de obicei, ci se evaporase. Visele la trezire se evaporă în acest fel. Şi, din toate aceste lucruri care păruseră atât de *reale,* nu mai rămase decât o impresie vagă, gata să se estompeze în agitaţia trezirii.

Oare Guillaume o va uita pe Ida a doua zi dimineaţa?

El îşi jură că nu şi, ca un roboţel, se îndreptă spre casă. Doar cheia, pe care o pipăi în buzunar în timp ce mergea, îl readuse la realitate.

3.

Nu mai e nevoie să precizăm că a doua zi în clasă Guillaume nu se prezentă strălucit. Nu doar că îi era extrem de somn, dar era cu mintea în altă parte, departe de lecţii. Pe micul său ecran intim, filmul nopţii precedente se derula şi se relua continuu. II obseda mai ales o secvenţă: cea în care frumoasa eroină se întindea către obrazul său pentru a-şi depune acolo buzele. Ah, atingerea aceea atât de delicată, de furişă, inefabilă mângâiere pe care o retrăia iar şi iar! Ah, acel parfum de neuitat, diferit de cel al fetelor din ziua de azi şi cu atât mai bun! Şi acei ochi rugători, plini până la refuz de toată confuzia din lume! Evocarea lor îl aruncă pe tânăr într-un ocean de tandreţe.

Atitudinea sa curioasă nu scăpă isteţimii lui Doudou.

— Frateee,-cu-ce-mutră-mi-vii? Ce-ai-păţit? Te-ai-distrat-iar- până-n-zori-de-zi? îl întrebă amicul cel negru, profitând de o scurtă neatenţie a profului de mate pentru a se strecura lângă tovarăşul său.

Guillaume suspină fără să răspundă, pe chip ivindu-i-se un zâmbet nerod, expresia tipică a

cuiva îndrăgostit.

— Hai-spune-cum-e-tipa-olalaaaa!-care-te-a-făcut-să-fii-aşaaaaa! intonă Doudou.

Vocea mânioasă a profesorului îl trimise la locul lui înainte să-i fi fost satisfăcută curiozitatea.

întâmplător era miercuri şi după-amiază era liber. Guillaume ezită între o mică siestă - foarte necesară, ţinând cont de cât era de obosit - şi antrenamentul lui săptămânal la fotbal. În cele din urmă nu optă pentru niciuna dintre cele două soluţii şi iată-l câteva ore mai târziu prăbuşit pe faimoasa bancă din piaţă. Era într-o stare aproape letargică, aşa încât se arătă surprins când apăru Doudou pe skateboard.

Amicul lui negru se opri spectaculos, îşi scoase căştile din urechi şi-i strigă, descoperindu-şi dinţii imaculaţi într-un hohot de râs:

— Arăţi ca o meduză eşuată pe plajă, bătrâne! (Atunci când scăpa - rar şi nu pentru mult timp - de demonul rap-ului care-l poseda, Doudou se exprima ca mine şi ca tine.)

Guillaume abia dacă avu o reacţie: nu-i stătea mintea decât la Ida. Nici măcar de glume nu avea chef.

— Meduze îndrăgostite - cum nu se poate mai rău! constată Doudou laconic, aşezându-se lângă tovarăşul lui.

— Hai, povesteşte! îi propuse.

Dar Guillaume nu voia să profaneze minunata sa aventură încredinţând-o unei terţe persoane, fie ea şi cel mai bun prieten al lui. Şi-apoi, chiar şi Doudou l-ar lua de prost dacă i-ar spune acea nebuloasă poveste cu fantasma şi

adolescenta de 80 de ani. „84!" - rectifică o voce micuță din capul lui. Parcă îl luase peste picior Ida când îi spusese asta! își compusese o mutră de puștoaică pusă pe șotii și se jucase cu părul. Abia după aceea începuse să plângă.

Evocând toate astea, Guillaume simțea că se sufocă. O undă de bucurie îi înfiora șira spinării.

— Habar n-ai tu, Doudou... murmură el.

— Yoooo-prietene,-toți-tipii-spun-asta-doar-când-gagicile-i- pun-pe-jar! se amuză rapperul.

Apoi, simțindu-se în plus:

— Hai c-o șterg, salut! încheie el.

Sări pe planșa sa cu rotile, se strecură printre tarabe, în trecere subtiliză un măr din coșul negustorului de trufandale și se pierdu în mulțime.

Guillaume abia dacă-și dădu seamă că a plecat. Era foarte prins să numere orele care-l despărțeau de reîntâlnirea cu Ida. Iar această perspectivă îl făcea să-l ia cu călduri și să-i vină roșu în obraji. Același roșu ca mărul lui Doudou, al cărui cotor zăcea acum în canal.

După ce ciuguli câte ceva, Guillaume, sub pretextul unor teme urgente, dădu fuga să se instaleze la postul său de observație. Mare îi fu însă surpriza să constate că fereastra Idei nu era iluminată.

În seara asta, bătrâna doamnă nu-și aprinsese veioza cea roz și nu scria.

De ce oare? DE CE OARE?

Îi veneau în minte mii se presupuneri: o avea schimbarea asta legătură cu întâlnirea lor? Regreta Ida că i-a încredinţat secretul ei şi se hotărâse să „taie punţile" dintre ei? II respingea? S-o fi... (angoasa îl sufoca) mutat pentru a se îndepărta de el?

Imposibil! Nu se poate să-l fi trădat aşa! Era sinceră atunci când i-a cerul ajutorul! Pactul pecetluit cu binecuvântarea Lunii nu fusese vorbă în vânt! Şi sărutul ei, sărutul ei? Era cu adevărat un jurământ de dragoste!

Şi dacă... (angoasa creştea)... dacă fusese victima unei imense farse, iar domnişoara cu părul lung nu era decât o tânără obişnuită, care-şi bătuse joc de un băiat prea naiv? Dacă, ascunsă în spatele ferestrei întunecate, după ce-şi schimbase deghizarea bătrânească pe blugi şi pantofii cu toc pe bascheţi, tocmai ce-şi râdea de el?

Nu, vis-â-vis nu era nimeni; Camera era, din păcate, goală.

Şi-atunci? Ce putea să se întâmple peste zi? Ce eveniment tragic - sau banal! - determinase această absenţă neprevăzută? UNDE ERA BĂTRÂNA DOAMNĂ? UNDE ERA IDA?

(Angoasa luă proporţii alarmante.) ŞI DACĂ O ŢINEA CINEVA PRIZONIERĂ CA SĂ O ÎMPIEDICE SĂ-L MAI VADĂ PE GUILLAUME?

Poate că până la urmă nu-i spusese totul. Poate că avea nişte părinţi, un tutore, un logodnic gelos...

Bătrâna doamnă o fi căsătorită? În euforia întâlnirii, Guil- laume nici măcar nu se gândise la asta.

Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi reveni, în încercarea de a raţiona:

Deci, să ne calmăm. E mai devreme decât de obicei şi cu siguranţă ea a trebuit să plece undeva (Ce zicea Ida despre asta? „Sunt prea bătrână să mai ies din casă"...) şi încă nu s-a întors. Peste o oră sau două, peste mai puţin chiar, o să-şi reia memoriile şi totul va fi ca înainte. Trebuie să am răbdare.

Cu stomacul întors pe dos, adolescentul se lăsă pe pat. Peste trei minute dormea dus, cu pumnii strânşi.

4.

Abia a doua zi dimineaţa, înainte să plece la şcoală, Guil- laume află vestea.

Aşezat în faţa castronului cu cereale şi fiind în toane foarte rele, rumega, blestemând natura şi slăbiciunea proprie. La opt dimineaţa, când se trezise, avusese nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama de ceea ce se întâmplase. O rază de soare - rar privilegiu în acest anotimp - îi gâdila plăcut vârful nasului. Ei, drăcie! A ratat întâlnirea! A naibii oboseală! Probabil că Ida I-o fi aşteptat în zadar, s-o fi crezut abandonată, o fi plâns poate... Îi venea să-şi dea una!

Părinţii, stând cu gura pe el să se grăbească, îl smulseră pentru o clipă din remuşcări, dar acestea reveniră în forţă după micul dejun.

înghiţind ultima lingură de cereale, auzi:

— A murit cineva ieri la noi în cartier, anunţă mama.

Guillaume ridică ochii, scoţând un mormăit vag.

— În clădirea de vis-â-vis, preciză ea.

Un trăsnet dacă-i cădea la picioare - sau chiar direct pe el - nu ar fi avut mai mare efect! Trecu prin toate culorile curcubeului, se sufocă, tuşi, scuipă şi, îndată ce reuşi să vorbească, întrebă cu voce plată:

— Cine?

— O persoană de vârsta a treia. A fost găsită moartă în pat. Portarul a chemat pompierii. S-a îngrijorat când i-a dus corespondenţa şi n-a venit nimeni să-i deschidă uşa.

Cu o expresie conformă circumstanţelor, ea urmă, strângând masa:

— Biata femeie! Probabil că a lăsat-o inima în somn. Fără îndoială că nu şi-a dat seama. Ce bine de ea!

Guillaume vru să răspundă, dar nu reuşi. Rămase ţintuit pe scaun, paralizat de oroare.

— Eşti cam palid în ultima vreme, remarcă mama. Nu cumva ne ascunzi ceva?

Se uită la ceas.

— Fără douăzeci, deja! N-ai niciun motiv să o lungeşti, dragul meu!

Adunându-şi ultimele puteri, Guillaume întrebă:

— La ce oră s-a întâmplat?

— În noaptea de marţi spre miercuri, între trei şi patru, se pare. E greu de spus cu exactitate. Dar nu au venit să o ridice decât după-amiază. Am aflat despre toate astea de dimineaţă, la pâine. Tot cartierul vorbeşte despre asta.

Guillaume se simţi cuprins de un vid interstelar, cu toţi meteoriţii, planetele rotitoare şi exploziile cosmice. Şi cu toate găurile negre, mai ales găurile negre: înfiorătoare hăuri de neant.

— Guillaume, ce-i cu tine? Nu te simţi bine?
Între trei şi patru dimineaţa... O imagine teribil de precisă îi sfredeli memoria: o ţinea pe Ida de umeri. O simţea caldă la piept. Când bătuse ceasul, îşi ridicase capul. Şi brusc nu mai simţise nimic. Ea dispăruse.
Scrâşni din dinţi cuprins de DEZGUST. EA MUREA ŞI EL HABAR N-AVEA.
În jurul lui, totul prinse a se roti.
— Guillaume, dragule!
Mama îl prinse chiar în clipa când ar fi căzut.
— Jean! strigă ea înnebunită, Jean! Vino să mă ajuţi! Îi e rău copilului!
Tata ţâşni din baie, cu bărbia plină de spumă de ras.
Îi era cald şi dârdâia în acelaşi timp. Poate că şi vomitase, nu-şi mai amintea. Ceea ce îşi amintea în schimb era îngrozitoarea veste. O certitudine înfiorătoare, sfâşietoare urla în el: n-o va mai revedea pe Ida niciodată.
„Ţac-ţac", se auzeau toculeţele ei pe caldarâmul umed. Luminile străluceau în părul ei negru. De sub gluga ei neagră se simţea parfum de vanilie, scorţişoară, violete. Nicio fată nu mai miroase aşa în ziua de azi!
„O să mă ajuţi", îl implorau pupilele ei umede.
Cartea fermecată. Cu orice preţ trebuia să găsească acea carte fermecată pentru ca Ida să-şi îndeplinească visul. Mai avea atât de puţin timp...
De fapt nu mai avea deloc timp.
Cartea fermecată, chiar dacă ar fi pus mâna pe ea, nu l-ar mai ajuta la nimic: Ida nu va mai

scrie vreodată. Nici memoriile, nici altceva. Iar buzele ei nu se vor mai plimba niciodată pe obrazul lui Guillaume, uşoare, uşoare ca un fluture.

— E puţin obosit, spuse doctorul. Copilul are nevoie să se odihnească. E în creştere şi organismul lui face eforturi mari. O cură de vitamine, mult somn şi în opt zile va fi pe picioare.

— Au îngropat-o săptămâna trecută, spuse portarul, indicând maşinal spre cimitir.

Guillaume îi mulţumi şi se îndreptă spre strada Emile Zola. Era încă palid, dar picioarele îşi recăpătaseră forţa. Având în vedere faptul că poimâine se întorcea la şcoală, mama îi dăduse voie să iasă din casă „pentru a se obişnui cu aerul tare".

— Doar o plimbare scurtă, precizase ea. Nu te forţa prea tare, poţi oricând să ai o recădere.

Cimitirul era la circa un kilometru distanţă, la ieşirea din oraş. Pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă prin faţa bibliotecii, unde ochii i se opriră la scara monumentală şi la coloanele în stil modern ce decorau faţada clădirii. În lateral, pe unde n-o ia nimeni niciodată, ghici micuţa uşă a cărei încuiere era neglijată. Câteva minute se simţi apăsat de nevoia imperioasă de a se strecura pe uşă, de a regăsi coridoarele ameţitoare şi şotronul fantomatic, sala cea mare debordând de cărţi şi chiar şi pasul înspăimântător al pazniculuI.

Dar în altă parte avea întâlnire cu Ida. O întâlnire macabră, căreia nu-i scapă nimeni.

La orizont se zăriră zidurile înalte.

Un grilaj din fier forjat închidea în acest loc solitar merişorii şi chiparoşii plantaţi acolo. Guillaume nu intrase aici decât o dată, la înmormântarea bunicului. O luă pe aleile care şerpuiau printre morminte, uitându-se la cele mai mari pe lângă care trecea: adevărate capele cu vitralii colorate şi cu îngeri îngenuncheaţi. Şi o linişte mormântală. Aici nici păsările nu cântau.

Cum s-o găsească pe Ida? Guillaume nu-i cunoştea numele de familie şi nu se gândise măcar să-l întrebe pe portar. Nici cu privire la locul exact al sicriului nu se informase. Se încredinţă instinctului său.

închise ochii şi se gândi intens la tânăra fată cu părul lung. Ghidează-mă, prietenă de-o seară! Eşti doar o fantasmă, aşa cum tu însăţi ai spus-o. Fantasmele au puteri! Fă-mi un semn! Ia-mă de mână aşa cum ai făcut-o atât de frumos în bibliotecă şi du-mă la noua ta locuinţă, ca să te pot vizita!

Merse apoi cu ochii închişi, fără să se uite înainte. Hoinări la întâmplare, încredinţându-se intuiţiei magice care le atrage una către cealaltă pe fiinţele ce se iubesc, chiar dincolo de moarte. La stânga, la dreapta, înainte, ezitând, ca un ciudat jucător de-a baba-oarba, Guillaume continuă să meargă. Apoi, deodată, se opri şi deschise ochii.

De ce? N-ar şti să spună. Pur şi simplu ŞTIA că era acolo.

Pământul afânat indica o înmormântare recentă. Pe dalele de marmură nouă era aşezată o coroană de trandafiri albi, cu o banderolă mov pe care stătea scris: „Regretatei noastre bibliotecare, cu recunoştinţă din partea oraşului".

Guillaume căzu în genunchi.

„Ida Lerbier, 1911-1995" stătea gravat cu litere aurii pe stelă. Dedesubt, încrustat în piatră, se găsesea un medalion cu o fotografie. Un chip blând cu o aureolă albă, pe care ridurile nu reuşiseră să-l urâţească. Nu era greu să i-o suprapui, în minte, pe tânăra cu părul negru, cu ochii de culoarea alunei şi cu gropiţe rebele, de care Guillaume era obsedat. Nu era greu deloc. Timpul e mai puţin crud decât ne place să credem: în spatele stigmatelor sale, fiinţele nu se schimbă. O mobilă frumoasă, chiar şi sub mai multe straturi de vopsea, îşi păstrează alura. E de-ajuns să cureţi vopseaua pentru a o regăsi intactă. Tot aşa şi cu oamenii...

Multă vreme, băiatul rămase prosternat, având pe retină, până la a-i provoca dureri de cap, imaginea Idei. Şi şoptindu-i despre dragostea lui.

Ah, cât şi-ar dori ca ea să .răsară înainte-i, să evadeze din cavou ca altădată pe uşa clădirii de vis-à-vis şi s-o ia la fugă!

De ce oare fantasmele nu le supravieţuiesc celor care le inventează?

Guillaume se concentra.

Şi dacă tânăra cu părul lung, după ce a fost fantasma bătrânei doamne, devenea A LUI? Dacă, aşa cum făcea ea, ar fi proiectat-o în afara minţii

sale, pentru a-i reda această viaţă furişă de noctambulă grăbită?

Făcu un efort mental atât de mare, că transpiră. Dar curând renunţă. Ida luase cu ea şi tinereţea ei. Adolescenta cu părul lung şi bătrâna doamnă care scria, reunite într-o singură persoană, se odihneau în sicriu, sub pământ. De acum înainte, pentru ele prezentul şi trecutul se confundau. Când viaţa apune, nu mai există diferenţă între ce ai fost şi ce ai devenit: nu mai eşti decât amintirea pe care o laşi în urma ta. Iar amintirile nu au vârstă...

Mai singur decât se simţise vreodată în viaţa lui, Guillaume se îndepărtă, cu capul plecat.

În aceeaşi seară, pe când contempla melancolic fereastra neluminată, uşa închisă, strada pe care nu va mai răsuna vreodată „ţac-ţac"-ul tocurilor Idei, i se păru EVIDENT ce are de făcut. EVIDENT.

O idee atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea. ŞTIA CUM SĂ O READUCĂ LA VIAŢĂ PE IDA!

îl cuprinse un soi de febră, posedându-l. începu să tremure, înţelesese totul dintr-odată. CAIETUL.

în memoriile bătrânei doamne îşi va regăsi prietena, între paginile scrise de mână din care ea evada în fiecare noapte! Să o caute la cimitir, ce prostie! Fantasmele nu mor, orice i-ar fi trecut lui prin cap mai devreme! Ele trăiesc etern, acolo unde au fost fixate în scris. Gavroche şi Cosette au dispărut ei odată cu Victor Hugo? Cei trei muşchetari l-au urmat ei pe Dumas în mormânt?

Iar Doamna Bovary, despre care Gustave Flaubert spunea că „sunt eu", nu a supravieţuit ea autorului ei? Ei duc acum o viaţă proprie în imaginaţia miliardelor de cititori, iar uneori chiar şi pe ecranele de cinema!

Era imperios necesar ca Guillaume să recupereze caietul cu orice preţ!

5.

Zece minute mai târziu, era în stradă.

Nimeni primprejur? Se asigură dintr-o privire rapidă. Riveranii dormeau deja în mare parte, iar la orizont nu se profila niciun trecător.

Apăsă pe butonul care deschidea uşa clădirii.

În stânga, ghişeul portăresei. Nu cumva să o trezească. în dreapta, casa scărilor ducând la etaj.

Pe furiş, Guillaume se fofilă pe scări.

Primul etaj, al doilea, al treilea... Iată-l ajuns.

Lângă sonerie scria „Ida Lerbier".

Cu un gol imens în stomac, Guillaume sună la uşă. Evident, nu veni nimeni să-i deschidă: apartamentul era gol. Dar, din prudenţă elementară, voise să se asigure.

Nu era o uşă metalică, ci una cu încuietoare obişnuită, cu cheie mare, uşor de spart. Briceagul lui Guillaume era prevăzut cu un cleştişor numai bun pentru asta. Îi experimenta eficienţa de fiecare dată când îşi uita cheile acasă.

Cu o mână tremurândă, desfăcu lama.

Golul imens deveni uriaş.

Dacă l-ar surprinde cineva, ar fi numai bun de dus la poliţie! Ce avea el de gând era o spargere, nici mai mult, nici mai puţin. Iar faptul că obiectul dorinţei sale nu era decât un banal caiet nu schimba cu nimic lucrurile. Şi-apoi, cine l-ar crede? L-ar acuza mai degrabă că a căutat bani, bijuterii, obiecte de valoare! Acest gen de glumă l-ar trimite direct la casa de corecţie!

Ida, ajută-mă! Până la urmă, pe tine am venit să te eliberez!

Ida, îmi dai voie să intru la tine în casă? Când eşti invitat, nu mai e intrare prin efracţie.

„Clic-clac", făcu cleştişorul în broască. Floare la ureche.

Guillaume apăsă pe clanţă şi intră în apartament în vârful picioarelor.

Era foarte întuneric şi bineînţeles că nu se punea problema să aprindă lumina. Băiatul se orientă pe pipăite şi ajunse în li- ving, unde se vedea mai bine datorită unui felinar a cărui lumină trecea prin perdea. În semipenumbra care domnea în cameră se putea zări măcar câte ceva. Iată biroul, cu mica veioză roz, fotoliul pe care se aşeza Ida, rafturile pline de cărţi. O pendulă, căreia prezenţa morţii nu-i întrerupsese tic-tac-ul. Câteva bibelouri pe care le mai găseşti doar pe la persoanele în vârstă: vaze cu flori uscate, statuete aşezate pe mileuri, gravuri cu rame simple. Pe canapea, printre perne, un şal.

Ca hipnotizat, Guillaume îl înşfăcă şi îl duse la nas. Vanilie, scorţişoară, violete: parfumul pe care-l degaja îi merse drept la inimă. îşi înfundă capul în el şi îşi imagină că *ea* era acolo, lângă el, cu părul ei lung, cu ochii de culoarea alunei, cu cele două gropiţe ce te îndemnau la sărutări.

Ce bine că băieţii nu plâng, căci altfel am putea crede că erau lacrimi cele care umeziră subit şalul!

Zgomotul unei maşini care trecu pe stradă, iar apoi opri cu un scrâşnet dş frâne, îl readuse pe Guillaume cu picioarele pe pământ. Simţi un fior de gheaţă. Poliţiştii! Cineva chemase poliţia!

Se strecură până la fereastră şi aruncă o privire prin perdea. Nu era decât un taxi care adusese pe cineva, nu departe de aici.

Cu un oftat, Guillaume se eliberă de tensiune, dar continuă să aibă pielea ca de găină.

Nu face să lâncezească în acest loc periculos!

Pe mapa de birou se vedea foarte bine caietul cu coperte de piele. Băiatul îl răsfoi rapid: totul arăta că era vorba de memoriile Idei. îl luă, luă şi şalul şi plecă. închise uşa cu grijă şi apoi, nevăzut-necunoscut, coborî scările din patru în patru trepte.

6.

Un scris mărunt şi înghesuit, frumos în ansamblu, umplea paginile caietului. Aşezat pe burtă în pat, Guillaume citi un pasaj la întâmplare:

La acea vârstă, citeam puţin, din păcate! Eram mult mai preocupată de nimicuri. De rochiile mele, în special. De ziua mea, am primit

cadou o pereche de pantofi cu toc care-mi dădeau alura unei domnişoare. Îi adoram. Mai primisem şi ***Alice în Ţara Minunilor,*** *de Lewis Carroll: o adevărată bijuterie de carte, legată în piele roşie. Dar nici măcar n-am deschis-o, iar în cele din urmă am făcut schimb cu prietena mea Mariette, care mi-a dat în loc o fustă ajurată de tul pe care mi-o doream foarte mult.*

O fustă ajurată de tul... Guillaume îşi întrerupse lectura. Cu ce era Ida îmbrăcată pe sub pelerină?

N-am citit niciodată ***Alice...*** *şi îmi pare rău. Poate că viaţa mea s-ar fi schimbat, cine ştie?!*

„Ţrrrr!"

Soneria de la uşa de la intrare zbârnâi în liniştea casei. Guillaume se ridică leneş şi se duse să deschidă. Cine putea fi la ora asta?

Merse până la uşă târându-şi picioarele. — Salut! strigă Doudou, cu skateboard-ul sub braţ, nu te deranjez, nu?

Nu, Guillaume era mai degrabă bucuros că-l vede. O să-i ia mintea de la ale lui. Era ultima sa zi de scutire medicală, părinţii erau la serviciu şi, tot învârtindu-se în cerc printre memoriile Idei, începuse să-şi piardă curajul. Să o vadă pe Ida ţâşnind din adunătura de amintiri demodate îi părea tot mai nesigur; şi nici urmă de magie.

De fapt, la ce sperase? O reţetă pentru a face să apară fantomele? Formule cabalistice? „Trucuri" de vrăjitoare? Câte puţin din toate, dacă e să spunem adevărul. Caietele din care răsar tinere nu se găsesc pe toate drumurile. Te aştepţi să găseşti în ele lucruri extraordinare!

Or, acesta era de o banalitate jalnică. Iar pentru cineva care detesta să citească, a-l descifra era un adevărat tur de forţă.

Acest „trofeu" justifica oare riscurile pe care şi le asumase „hoţul" pentru a face rost de el? Cu siguranţă, nu. Dar expediţia meritase totuşi, datorită şalului...

Nu s-ar putea spune că Guillaume arăta cum trebuie. Obraz livid, cearcăne la ochi, păr tern, îţi venea greu să-l priveşti. Dou- dou, plesnind de sănătate, îşi manifestă zgomotos mila de care fusese cuprins faţă de soarta prietenului său:

— Arăţi-ca-o-lămâie,-prietenul-meu! Ce-i-cu-tine-yo!-de-eşti-bol- nav-mereu?

Există momente în viaţă când căldura unei prietenii, o mână întinsă, un zâmbet sincer sunt la fel de necesare ca oxigenul pe care-l respirăm. Doudou picase la ţanc, iar în ce priveşte prietenia, era un adevărat campion. Era de neegalat în arta de a face pe dracu'-n patru pentru ceilalţi. Să-i ajute pe ceilalţi era hobby-ul lui, să dea o mână de ajutor era sportul preferat.

Brusc, Guillaume cedă:

— O să-ţi povestesc totul, spuse el. Îţi aduci aminte de ora de exprimare orală de săptămâna trecută?...

Nu e deloc uşor să povesteşti ceva atât de neverosimil. Mai ales atunci când vrei să fii crezut. Dar Guillaume puse atâta suflet, încât ajunse să-l convingă pe Doudou. De altfel, originile acestuia din urmă îl predispuneau la credinţa în magie, băiatul lăsân- du-se sedus de

tot ce era neobişnuit. Era un confident de primă mână. Ascultă, puse întrebări pertinente, îşi oferi ajutorul. Sprijinit de un astfel de tovarăş, Guillaume îşi recăpătă speranţa. De acum înainte, vor fi doi care să o regăsească pe Ida.

Iată-i aşezaţi faţă în faţă pe pat, cu şalul între ei şi caietul alături. Fata cu părul lung, bătrâna doamnă, biblioteca şi cartea fermecată pluteau toate în atmosfera din cameră. Cei doi tăcură, pierduţi în gândurile lor.

— Eu cred că trebuie să scriem, murmură deodată Doudou.

Guillaume spuse nedumerit:

— **Să scriem?**

— Da. Doar scriind bătrâna doamnă îi dădea viaţă Idei. Energia pe care o proiecta în text se transmitea personajului şi îl însufleţea.

Guillaume rămase o clipă cu gura căscată.

— Că bine zici... reuşi el să articuleze în cele din urmă. N-aş fi crezut vreodată că eşti în stare să spui asemenea lucruri.

Doudou nici atât, pe cuvânt! Şi el era le fel de mirat şi se întreba ce l-o fi apucat. Mai să creadă că... îl inspirase spiritul Idei!

— Să scriem... repetă Guillaume automat, să scriem... Cum de nu m-am gândit la asta?!

7.

— Unu, doi, trei... şiiii! anunţă Guillaume, ca şi cum ar fi fost vorba să se arunce în piscină. înarmat cu un caiet nou - destinat în principiu orelor de fizică - şi cu un pix, se apucă de treabă. Se gândi, căută idei... şi nu găsi nimic. Creierul

său refuza să funcţioneze. Oare nu era asta „ameţeala în faţa colii albe de hârtie" despre care vorbesc toţi scriitorii?
Să scrie... să scrie... foarte frumos, dar ce?
— Trebuie să vorbeşti de Ida, afirmă Doudou.
— IDA, scrise Guillaume cu majuscule, ca titlu.
Sublinie: asta îţi mai lasă mereu ceva timp.
— Gata. Şi acum ce fac?
Mânat de ritmurile sale interioare, Doudou se fâţâia de colo-colo. Doar el putea să audă muzica din el. Dar aceasta i se putea ghici cu uşurinţă după mişcările corpului. Gât, umeri, picioare, mâini marcau toate cu pasiune un tempo dezmembrat.
— Hei, Doudou, ce fac mai departe? insistă Guillaume iritat.
— Asta-i-treaba-ta-bătrâne, nu? Care-din-noi-doi-e-îndrăgos- tit,-nu-tu?
— Păi tocmai, nu îmi vine nimic. Oricum, nu pot să continui memoriile bătrânei doamne, că nu o cunosc!
Doudou îşi opri playerul intern şi propuse:
— Ce-ar fi dacă ai povesti aventura de la bibliotecă?
— Genial! strigă Guillaume.
Asta chiar stătea în puterile sale. O secundă mai târziu, înşfăcând pixul care începu să scrie singur pe pagină, Guillaume se lăsă purtat de fluxul amintirilor sale.

Când Ida a *ieşit în stradă am urmărit-o şi am alergat spre bibliotek. Ea erea foarte foarte frumoasă şi eu nu am reuşit să o ajung din urmă.*

Eu am privit la părul ei mare ce părea căi dansează pe umeri. Impiept inima î-mi bătea tare şi am strigat după ea: „domnişoară!" dar ea nu ma auzit. Aşi fi vrut săi spun că o iubesc.

— Ia ascultă, Doudou: cum ţi se pare? zise Guillaume mulţumit de sine.

îşi citi opera cu voce tare. Chiar dacă vorbele sunau bine, nici ortografia, nici punctuaţia nu erau corecte.

— Super, îl aprecie Doudou, cu un zâmbet până la urechi. Guillaume intră în joc. Acum nu mai avea decât un gând: să

continue. în timp ce tovarăşul său închise ochii pentru a auzi mai bine acordurile care-l bântuiau, el plonjă cu totul în text.

Ea cunoaşte o uşiţă secretă care dă în bilbiotek şi care nu e încuiată şipe-acolo intră în ea. Eu o urmez pe colidoare unde e atât de întuneric k nu se vede nimik, doar nişte patrate de lumină pe jos din cauza ferestrelor, am un nod în stomac, kiar dacă am zis că no să îndrăznesc niciodată să merg până la capătul acestor misterioase colidoare dar mă duc totuşi şi până la urmă nu e chiar aşa de înfricoşător şi ajung întro sală mare plină cu cărţi.

Guillaume era atât de cufundat în pagina sa, că nimic nu-l putea face să revină acum. Trăia în mod real ceea ce povestea. Teama, agitaţia, emoţia momentelor pe care le descria îl posedau întru totul. Corpul lui părea a fi aici, în cameră, dar era un înveliş gol. Spiritul lui călătorea în timp.

Iar „maşina timpului" nu era alta decât un pix...

Şi atunci bine înţeles că o strig pe fată, strig „domnişoară domnişoară" şi fără sămi dau seama ea e în spatele meu şi î-mi spune supărată: „nu mai face atâta gălăgie k o să ne prindă paznicul". El vine kiar atunci şi Ida mă trage în jos în spatele unui morman de cărţi k să ne ascundem. Sunt foarte aproape de ea. Miroase frumos şi e caldă. Dacă aş avea curaj, aş pupao dar nu îndrăznesc şi mă mulţu- mţsc să o respir.

Guillaume respiră la propriu. Foarte, foarte puternic. Chiar SIMŢI parfumul Idei. Era de la şal, fără îndoială. Din el urcau în cameră efluvii pe care le simţi şi Doudou. Doar că...

Se aud paşii paznicului care se apropie. Suntem morţi de frik şi o simt pe idda cum tremură lângă mine, nu are chef să fie surprinsă în bibliotek fiink nimeni nare dreptul să meargă acolo noaptea şi dacă paznicul î-şi dă seama risk să închidă uşa şi ea n-o să mai găsească niciodată cartea fermecată.

Ce se petrecea oare?... Prin aer se simţea un suflu ciudat. Doudou, smuls din muzica sa, rămase brusc încremenit.

Guillaume continuă să scrie, cu un fel de febră. Printre buze i se vedea vârful limbii. Mâna îi alerga cu viteză, mânată de pixul-maşină-a-timpului care tura, tura...

Ce frik ne e! să nu kumva să ne găsească! Din fericire el se duce şi noi suntem salvaţi. Abea când ajungem în stradă idda î-mi zice kum o

chiamă şi de ce e acolo. După aia ne aşezăm pe o bank şi ea î-şi pune capul pe umărul meu şi mă pupă. Cre k nam mai fost în viaţa mea aşa de fericit.

Suflul spori şi prinse deodată o anumită consistenţă. Nu era la început decât o brumă, un nor abia perceptibil, care se defini şi se îngroşă treptat. începu să se deseneze o vagă formă umană, prevăzută cu un cap, două braţe, două picioare. Ceva ca... o ectoplasmă.

Doudou deschise gura, dar nu-i ieşi niciun sunet. În ochi i se putea citi incomensurabila stupoare, iar chipul său cafea-cu-lapte deveni cenuşiu.

Guillaume nu-şi dădea încă seama de nimic.

— Ui... uită-te! reuşi în cele din urmă să articuleze amicul cel negru.

îşi scutură prietenul, făcând din cuvântul pe care acesta tocmai îl scria o mâzgăliturâ.

— Ce te-a apucat? protestă Guillaume.

Dar furia sa rămase suspendată: tocmai ce zărise şi el apariţia.

— Ce-o mai fi şi asta?

„Asta" ajunse la pământ şi continuă să se materializeze. în magma albicioasă luară naştere culori: brun, roz, negru. Curând, „asta" începu să arate a... fată.

— Ida, murmură Guillaume extaziat. Ida... incredibil, am reuşit!

îl prinse pe Doudou de mână şi i-o strânse din toate puterile.

— Am reuşit! Am reuşit! E... E...

— Prodigios, proferă amicul cel negru, consternat.
Nici unul, nici celălalt nu îndrăzniră să se mişte, de teamă să nu sperie „miracolul". „Miracolul" LOR! FANTASTICUL LOR „miracol"! Pe lângă el, creatura doctorului Frankenstein era rezultatul unui începător!
Apropo de asta... S-ar spune totuşi că era ceva în neregulă, totuşi...
Chipul Idei ajunse să se deseneze. Era fin, delicat, aureolat de un păr brunet şi frumos, dar... era teribil de saşie. Ochii i se învârteau în orbite ca la o păpuşă mecanică stricată. Şi gropiţele? Nu erau la locul lor, ci în centrul nasului, ca două nări suplimentare.
— Ce oroare! exclamă Doudou înmărmurit.
Şi asta nu era totul: corpul se dovedi a fi şi el un dezastru. Braţe şi^picioare erau inversate, în aşa fel încât „miracolul" părea că merge în mâini şi avea o pereche de pantofi la capătul braţelor. Pantofi drăguţi, de altfel, cu toculeţe. Pantofi cadou aniversar...
Lui Guillaume îi îngheţă zâmbetul pe buze. Cine era acest monstru abominabil?
— Cine... Cine eşti tu? reuşi el să întrebe dintr-o suflare.
Monstrul - monstruozitatea, mai degrabă - nu-i răspunse
imediat: facultăţile vorbirii încă nu şi le căpătase. De fapt, era mai bine să rămână mută, căci, dacă prindea viaţă, era o catastrofă! Scoţând nişte scrâşnete de maşină prost unsă, gura i se dis-torsionă îngrozitor.

Pe mine *trosc* mă cheamă *bzz,* Idda, anunţă ea
.

— Nu se poate, bolborosi Guillaume. Nu se poate să fii Ida MEA. Ida mea e... frumoasă!
— Eu sunt crrrr, Idda, cu doi de D.
Vocea îi era insuportabilă. Doudou îşi acoperi urechile strâm- bându-se: aceste sunete discordante îi agresau timpanele delicate!
Ochii Iddei se plimbară în toate direcţiile de trei ori, apoi creatura adăugă:
— Ai făcut *bâldâbâc* o treabă bună *trosc,* nătărăule!
Guillaume nu înţelese imediat că i se adresase lui, având în vedere că nu-l privise: cu ochiul drept se uita în tavan, în timp ce pupila stângă se învârtea ca un titirez. Doudou puse punctul pe i:
— Hei,-amice,-ce-prietenă-caraghioasă-ţi-ai-tras,-pe-cuvânt,-e- boccie-ca-un-şobolan-gras!
— Prietenă? se indignă Guillaume. Caricatura asta nu e prietena mea! Nici măcar nu ştiu de unde a ieşit!
— De-unde?-De-departe,-băiete,-eu-ştiu! Din-pixul-tău-cara- ghios-şi-şuchiu!
— Eu? Eu am creat... chestia asta? rosti gâtuit Guillaume, amorţit de frică din cap până-n picioare.
Idda îi răspunse „Da", ca şi cum ar fi vrut să-l devoreze pe loc.
— Cum aşa?
— Stil urât, ortografie *trosc* proastă. Când *puf* construieşti fraze *brrr* grosolane, *horodoncş* şi personajele descrise sunt *bleah* la fel!
Rapperul îşi regăsi simţul umorului şi situaţia începu să-l distreze.

Cu chipul străbătut de un zâmbet larg, îşi tachină amabil tovarăşul:

— Dar-la-orele-de-franceză-cam-ce-făceai? Jucai-spânzură- toare-sau-desenai?

Guillaume nu-i răspunse: era prea consternat. Doudou simţi că e timpul să preia frâiele situaţiei.

— Ce-am putea face ca să rezolvăm asta? o întrebă el pe Idda, pe un ton normal.

— Să mă recreaţi *poc* aşa cum trebuie.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, mărturisi Guillaume, plouat.

Pe furiş, se gândi la domnul Pennac: „Ortografia ţine de memoria vizuală, spunea el mereu. Cei care citesc mult scriu fără greşeală!" La naiba cu Pennac şi cu lecţiile lui plicticoase de morală! Agasat, Guillaume se scutură de acest gând.

— Poate că pot să intervin cumva? Eu sunt bun la dictare, propuse Doudou.

Idda scoase un suspin care semăna cu un lătrat.

— încearcă totuşi *bzzzz ţ*ac, oricum *gâlgâl* mai rău de-atât nu se poate.

— OK. Dă-mi pixul, camarade!

La rândul lui, aflat în faţa paginii goale, Doudou se con- centră. îi veniră în minte frânturi din povestea lui Guillaume; nu putea fi prea complicat să o transcrie.

La-mine-întuneric-şi-noapte-se-lasă,-ascult-M-C-So- laar-şi-mă-vantur-prin-casă.-Privesc-pe-fereastră-în-noapte-a fără,-o-fată-pe-uşa-din-faţă-se-strecoară.-E-atâta-de-cool-şi-atâ t-de-frumoasă,-a}erg-după-ea,-de-nimic-nu-mi-mai-pasă-yo.

Idda aruncă o privire peste umărul lui Doudou. Scriind, el se foia pe scaun, căci cuvintele îi veneau în ritm muzical. Ortografie corectă, topică bună a frazelor, poate doar un pic argotic... Idda îşi recăpătă o vagă speranţă.

Pe-cer-luna-apare-îndată,-spre-bibliotecă-o-urmez-pe-tă năra-fată.-E-totuiatât-de-fnimos-şi-deplin,-că-mi-simt-pri n-vene-un-ritm-tehno-divin-yo! Şi-fata-spre-mine-frumos- îmi-zâmbeşte,-e-atâta-lumină-în-jur,'-frate,-şi-tot-oraşul-pe-ritm uri-de-rapp-plutește.

Doudou nu mai vedea şi nu mai auzea nimic; evadase din realitate şi trăia în textul său momente fantastice de fericire.

Pentru a doua oară, un nor prinse formă în cameră.

Lui Guillaume începu să-i bată inima mai tare. În stomac simţi că are o greutate de o sută de kilograme. Cât despre Idda, aceasta tremura de emoţie. Mâinile îi tropăiau de nerăbdare pe mochetă.

Cu siguranţă, Doudou va reuşi! Normal: e cel mai tare din clasă la scris şi la dictare.

Într-o clipă va apărea şi adevărata Ida.

La fel ca mai înainte, norul se preschimbă încet într-o fată. Iar de această dată membrele erau la locul lor: mâinile la capătul braţelor, pantofii la capătul picioarelor. Dar aceste braţe şi aceste picioare nu stăteau o clipă.

Noua Ida era rapperiţă.

În locul pantofiorilor aniversari, noua Ida purta adidaşi „Nike" desfăcuţi la şireturi. Pe cap avea o

şapcă pusă invers. Ţinuta îi era completată de o pereche de blugi şi un hanorac. În plus... noua Ida era neagră.
Ea şi Doudou îşi zâmbiră bucuroşi.
— Hello, sister, îi strigă acesta, abandonându-şi pixul.
— Dar... nu e Ida mea, protestă Guillaume.
Doudou îşi luă un aer fals dezamăgit.
— Nu, dar e a mea, îi explică el. Pe hârtie nu pot să pun decât lumea mea interioară, nu a ta! Şi iat-o aici pe fata visurilor mele!
O luă de mână.
— V-o prezint pe Adi.
— Păi nu aşa *pac-pac* o să *grrr* mă rezolvaţi pe mine! scrâşni Ida cu vocea ei abominabilă.

— îmi pare rău, am făcut şi eu ce-am putut, îşi ceru scuze Doudou.

Chipul său radios îi contrazicea cuvintele. Nu-i părea rău deloc, era încântat. Lui şi lui Adi le stătea atât de bine împreună!

— Şi iată-ne într-o situaţie de toată jena! concluzionă Guil- laume abătut.

Şi, pentru a da şi mai multă greutate cuvintelor lui, Idda fu cuprinsă de un acces de sughiţ care o făcu să sară de colo-colo prin cameră, dărâmând biroul, scaunul, consola de jocuri şi bolul cu peştele cel roşu. S-ar fi zis că era pe arcuri, pe cuvânt!

8.

— Bine - şi acum ce facem? întrebă Guillaume după o clipă de reflecţie.

Doudou, ocupat să facă ordine în cameră - să ridice scaunul căzut, consola şi bolul peştelui, să pună la loc biroul - se scăr- pină în cap perplex:

— Aaaa... trebuie să ne aşezăm şi să deliberăm.

Sugestie acceptată în unanimitate. Se aşezară toţi patru turceşte faţă în faţă pe covor.

Idda nu mai sughiţa, însă acum îşi trosnea falangele de la mâinile ce-i serveau drept picioare. Era foarte enervant. Adi fredona. Era foarte drăguţă. Sub şapca pusă invers, claia de păr scurt şi creţ îi stătea răsucită, câţiva cârlionţi ajungându-i până la nasul în vânt. Guillaume îşi rodea unghiile - devenise o manie, clar! - întrebându-se ce faţă vor face părinţii lui dacă, întor- cându-se acasă, or să-i găsească pe toţi aceştia în cameră. În special pe Idda, care nu era prezentabilă.

Cât despre Doudou, acesta îşi storcea creierii.

— Nu văd decât o singură soluţie, decretă el în cele din urmă.

Toate privirile se îndreptară către el. Mai puţin a Iddei, bineînţeles, care se îndreptă în partea opusă. Dar asta nu o împiedica să fie foarte atentă.

— Care? întrebară cu toţii în acelaşi timp.

— Ca Guillaume să devină scriitor!

— Şi de ce nu cosmonaut sau explorator, dacă tot veni vorba? sări cel în chestiune.

— Nu e o idee chiar atât de proastă, totuşi... interveni Adi.

— E de-ajuns *puf* ceva imaginaţie... şi *pleosc* ortografie!
— Imaginaţia nu-ţi lipseşte, urmă amicul cel negru. Ortografia se învaţă: e de-ajuns să fii atent la orele de gramatică şi să consulţi din când în când dicţionarul. Cât despre punctuaţie...
— Ah, *cotcodac,* punctuaţia... se lamentă Idda, privindu-şi membre inversate.
— ...asta vine de la sine dacă eşti atent la ritmul frazelor.
Adi bătu din palme: ritmul, asta o ştia!
— La cuvinte e la fel ca la notele muzicale: trebuie să se armonizeze! Şi fără prescurtări, evident! Cu tăceri la locul potrivit, pentru a respira!
Guillaume îşi astupă urechile.
— încetaţi amândoi: parcă l-aş auzi pe domnul Pennac! Şi oricum, chiar dacă aş vrea, n-aş putea: nu am cartea fermecată.
Se schimbă la faţă, apoi îşi privi tovarăşii pe rând:
— Şi totuşi vă jur că sunt gata de orice efort pentru a o regăsi pe Ida. Dacă aş fi sigur că asta mi-ar aduce-o înapoi, aş învăţa să scriu corect. Şi aş face dictări... câte 20 pe zi!
— Curaj-prietene-nu-i-totul-pierdut, exclamă Doudou. Pe-dată- noi-patru-vom-pune-mâna-pe-cartea-fermecată!
Se întoarse către fete:
— Fetele,-nu-i-aşa-că-veniţi-cu-noi? Chiar-avem-nevoie-de- nişte-tipe-cool-ca-voi!
— Yo!

— *Trosc pod*
— Păi… mergem?
În aceeaşi clipă:
— Guillaume! Ne-am întors! se auzi vocea mamei din vestibul.
Guillaume păli.
— La naiba, mama! Nu trebuie să vă găsească aici!
— De ce? se miră Doudou.
— Nu suportă să aduc pe cineva în casă în lipsa ei. Un prieten, cel mult.
Idda râse. Era chiar mai rău decât atunci când scrâşnea din dinţi.
— Nu-ţi face griji, *param pam pam,* Adi şi cu mine suntem invizibile.
— Invizibile? strigară în cor cei doi băieţi.
— Doar visătorii ne pot vedea. Părinţii tăi sunt visători, Guillaume?
— Aaaa… Cred că nu.
Se auzi un pas apăsat apropiindu-se, apoi clanţa se mişcă.
— O să fim văzuţi într-o clipă, spuse Doudou.
— A fost totul în regulă azi? întrebă mama deschizând uşa.
Guillaume nu se simţea în elementul lui. Adi şi Idda îşi dădură
coate chicotind. Mă rog… cotul lui Adi atinse genunchiul Iddei.
— Ia uite! Bună seara, Doudou, spuse mama. Ai venit să-i ţii de urât lui Guillaume?

— Mi-a adus... temele... articulă Guillaume cu greutate.
— Mulţumesc, băiete. Acum e timpul să te duci acasă, că noi o să ne aşezăm la masă.
Ea ieşi. Ascultător, Doudou îşi luă haina şi se îmbrăcă.
Cu picioarele tăiate de emoţie, Guillaume se lăsă să cadă pe scaun.
— Vezi? Ce-ţi spuneam! se prăpădi de râs Adi. Eu şi Idda nu existăm pentru ea. Nu trebuie să uiţi că suntem doar nişte fantasme, totuşi! Şi nu oricine e în stare să fantasmeze!
Era ceva ce nu-i dădea pace lui Guillaume.
— Dacă era invizibilă, de ce îi era teamă Idei să n-o vadă paznicul în bibliotecă?
— Îi era teamă să nu TE vadă *clonc pac*| De-asta te-a *clic scos* afară!
— Apropo de bibliotecă, mergem acolo diseară? propuse Doudou.
Cele două fete dădură afirmativ din cap.
— Sigur că da, strigă Guillaume. Tu o să poţi veni?
— O să mă descurc. Tu vii, Adi?
— La miezul nopţii, în faţa micuţei uşi! -OK.
În timp ce cei doi rapperi se îndepărtară braţ la braţ, Guillaume aruncă o privire peste umăr la companioana sa.
Aşezată pe pat, Idda îşi curăţa unghiile. De la mâini... sau de la picioare... mă rog, puţin din ambele.
— O fantasmă atât de urâtă, m-aş fi lipsit de ea bucuros! suspină băiatul îndreptându-se spre bucătărie.

9.

Pentru prima dată după terminarea mesei, Guillaume nu dădu fuga să se închidă în camera lui. Se aşeză alături de părinţi în living, uitându-se la ştirile de la televizor. Mama se miră: — Ne onorezi cu prezenţa în această seară?

Băiatul nu-i răspunse. Cum să le mărturisească părinţilor că preferă mai degrabă ştirile - chiar dacă deprimante, în general - intimităţii unei fantasme ratate?

Pe la zece şi jumătate, după film, tata stinse televizorul.

— La culcare, spuse mama, care căsca deja de ceva vreme.

Părea epuizată şi nici tata nu arăta mai bine. Ce şansă! Nu va
dura mult până să adoarmă, iar drumul va fi liber. Guillaume se bucură pe furiş că părinţii lui nu sunt dintre cei care se culcă târziu. Apoi se întoarse în vizuină împotriva voinţei sale.

Idda nu pierdu timpul. Toată seara, exersă să meargă în mâini... mă rog, pe picioare. Prin urmare, pantofii cu toc stăteau din nou pe sol. În rest, Idda era cu susul în jos, ceea ce nu schimba mare lucru din aspectul său bizar. Ca să nu-i vină fustele în cap, avu grijă să le prindă cu o curea de încheieturile de la mâini, ca pe o umbrelă închisă. În schimb, mătura pe jos cu părul ei cel lung. Mai făcu nişte paşi greşiţi în spate, dar îşi reluă postura cu seninătate.

— începusem să fac, *hac,* bătături în palme, *trosc pleosc,* explică ea.

Ca să le mai treacă timpul până la întâlnire, ei jucară o partidă de „Nu te supăra, frate" pe care Idda o câştigă (cu atât mai merituos pentru ea, cu cât vedea jocul invers). Apoi, pe la două-sprezece fără un sfert noaptea, Guillaume spuse:

— Să mergem.

Idda traversă apartamentul şi inspectă palierul: să fii invizibil prezintă mari avantaje atunci când intri în ilegalitate! Niciun pericol la orizont? Nici părinţi, nici vecini care să-l surprindă pe fugar? înainte!

Când ajunseră la bibliotecă, ceilalţi doi erau deja acolo, dansând în faţa intrării, ca în textul lui Doudou.

— Chiar vi se pare că e momentul pentru asta? se indignă Guillaume.

-Oricând-e-momentul,-prietene,-pentru-ea,-dacă-ţi-place-mu- zica,-ƒie-că-eşti-la-Paris,-la-New-York-sau-în-Africa! îi răspunse Doudou sentenţios.

O clipă mai târziu, expediţia intră în clădire.

— Şi mai ales să nu faceţi gălăgie, le recomandă Guillaume, mergând în vârful picioarelor.

Pe coridor, cele două fete nu se putură abţine să nu joace şotronul, împingându-se una pe alta. Ce bine că râsul lor nu putea fi auzit decât de băieţi!

Ajunseră în sala cea mare.

— Cum facem? întrebă Doudou.

Toate privirile se îndreptară spre Idda.

— De unde să ştiu eu, *bum trosc,* protestă Idda. Descurcaţi-vă!

Idda se burzului. Un caracter ursuz mergea foarte bine cu fizicul ei.

— Chiar dacă eşti o fantasmă ratată, presupun că nu ţi-ai pierdut memoria, spuse Guillaume. Aşa că fii drăguţă şi manifestă un pic de bunăvoinţă, altfel n-o să mai devii niciodată normală.

— *Alice în 1*ara *Minunilor, trosc,* grohăi Idda, împotriva voinţei sale.

— Ce-i cu *Alice în Ţara Minunilor?*

— Când m-ai surprins acum câteva seri în bibliotecă mă apucasem să caut *Alice în Ţara Minunilor*. *Param pam pam.* Se pare că e una dintre cărţile esenţiale de literatură pentru tineri, iar eu n-am *click* citit-o niciodată.

— E din cauza juponului, comentă Guillaume către ceilalţi doi. Şi l-a schimbat.

— Care jupon?

— Cel pe care *bum* îl port.

Adi dădu la o parte pelerina răsucită în jurul braţelor-pi- cioare ale Iddei, descoperind nişte volane roz încântătoare

— .Super! exclamă ea. Arată ca un tutu de balerină. Mi-l împrumuţi?
Doudou inspecta deja rafturile în care operele erau clasate după autori.
— C... C... Camus... Carcot... Ah, Carroll, aici e!
Extrase o carte cu coperţi cartonate, roşu cu auriu, şi o deschise.
— Ooooh! rostiră toţi patru.
Coperţile cărţii sunt porţi care dau nu spre texte aride cum se crede adesea, ci spre universuri fabuloase. Cel de aici e o grădină magnifică, plină de flori şi de fântâni.
Cântece de păsărele inundară biblioteca, alături de parfumul straturilor de flori care se întindeau până la orizont.
— Ce minune! exclamă Adi, apropiindu-şi palmele.
Guillaume nu-şi revenea din uluială.
— Oare putem să intrăm acolo... înăuntru?
— Nu ne costă nimic să încercăm.
Cu picioarele strânse, Doudou sări în grădină, urmat de inseparabila sa Adi.
— Hip-hop-pe-aici,-în-grădina-de-vis, le strigă el celorlalţi doi care ezitau încă, haideţi,-prieteni,-iuuu-huuu!-am-nimerit-în- tr-un-adevărat-paradis!
Adi se învârtea deja prin iarbă.
Guillaume întinse mâna către Idda, handicapată de poziţia sa de acrobată şi dintr-o săritură se alăturară prietenilor lor.
— De necrezut... murmură Guillaume. N-aş fi crezut vreodată că e atât de uşor să intri într-o carte.

— Ia uite, sunt şi oameni! şopti Adi.
Câţiva metri mai încolo se înălţa o tufă mare de trandafiri, plină de flori albe. Trei grădinari înarmaţi cu pensule se ocupau să le vopsească în roşu. Nedumeriţi, cei patru adolescenţi se apropiară. Prinşi de activitatea lor ciudată, grădinarii nu le observară prezenţa.
— Fii atent, Cinciule, că-mi pătezi pictura, exclamă furios unul dintre ei.
— Nu e vina mea, îi răspunse confratele, Şaptele mi-a mişcat cotul.
Şaptele se răţoi îndată:
— Îi acuzi mereu pe ceilalţi fără să gândeşti.
— Tu ar fi mai bine să taci din gură, îi replică Cinciul. Nu mai departe de ieri am auzit-o pe Regină spunând că meritai să ţi se taie capul!
— De ce coloraţi aceste flori? întrebă Adi, căci statutul ei de fantasmă o făcea mai îndrăzneaţă decât pe ceilalţi.
Grădinarii se întoarseră. Nu aveau densitate: erau nişte cărţi de joc. Doiul, Cinciul şi Şaptele de pică.
— Am greşit culoarea când am plantat trandafirii, mărturisi Doiul. Dacă-şi dă seama Regina, o să mă scurteze de cap...
Şaptele aruncă o privire bănuitoare către noii sosiţi.
— Nu sunteţi primii care ne pun această întrebare, semnală el. Mi se pare ciudat. Nu sunteţi, din întâmplare, spioni ai guvernului? Acum vreo jumătate de oră, o fetiţă blondă...

Dar fu întrerupt de Cinci, care supraveghea împrejurimile cu un aer îngrijorat şi care strigă din toţi bojocii:

— Regina! Regina!

Fără ezitare, cei trei grădinari se aruncară pe burtă la pământ, devenind astfel imposibil de identificat.

— Voi aţi anunţat-o, nu-i aşa? îi acuză Şaptele.

Dar vocea sa se pierdu în iarbă.

— Ce ne facem? şopti Guillaume neliniştit.

Doudou nu avu timp s.ă-i răspundă: nu departe de ei se auzi un zgomot discordant şi escorta regală îşi făcu apariţia.

Un adevărat alai de carnaval!

În faţă veneau zece soldaţi, purtând arme în formă de treflă. Ca şi grădinarii, erau plaţi şi dreptunghiulari, cu mâinile şi picioarele prinse la cele patru colţuri. Apoi urmară aşii, în haine smălţuite cu diamante. După ei, ţinându-se de mână doi câte doi, defilau cei zece copii regali. Aceştia ţopăiau, decoraţi cu inimi din cap până-n picioare. Urmară invitaţii de marcă, suverani în cea mai mare parte, alături de un iepure alb prevăzut cu un lănţişor de ceas, care vorbea de unul singur, temător şi precipitat. În cele din urmă, precedaţi de un Valet de inimă roşie ce purta coroana pe o pernă de catifea, înaintau REGELE ŞI REGINA DE INIMĂ ROŞIE.

Guillaume repetă întrebarea.

— Ne ferim să fim observaţi, spuse Adi cu bun-simţ.

— Şi salutăm politicos, adăugă Doudou, care uită să bată măsura.

— Ca să te adresezi unei regine, *bâldâbâc,* ce trebuie să spui? se interesă Idda. „Doamnă"? „Măria *cioc-cioc-cioc* ta"? „Maiestate"?

Regina de Inimă Roşie era o babă urâtă. Nu doar că probabil cântărea peste o sută de kilograme şi se clătina ca un elefant, dar trăsăturile ei reflectau o răutate ieşită din comun. Cu un nas mare şi roşu, ochi mici plini de cruzime, dinţi ascuţiţi gata să muşte tot ce mişca, nu te puteai împiedica să o deteşti la prima vedere.

Alături de ea, Idda aproape că era drăguţă...

Bineînţeles, Regina o observă imediat.

— Ce-i asta? exclamă ea încruntându-şi sprâncenele.

Toţi ochii se îndreptară către fată.

— Fiţi amabilă şi puneţi-vă la loc, îi ordonă Regina. Aceasta nu este o ţinută pentru o persoană onorabilă!

Idda se simţi ofensată: nu se aştepta să-i fie criticat fizicul! Şi mai ales cu atâta agresivitate

— .Nu am cum, *buf trosc pleosc,* răspunse ea cu vocea-i ca o pocnitoare, sunt plină până la refuz *clac* de greşeli de ortografie!
Faciesul Reginei, deja colorat de la natură, luă foc:
— Refuzaţi să vă supuneţi? scheună ea. ÎNDRĂZNIŢI să refuzaţi să vă supuneţi? Şi vă bateţi joc de mine producând zgomote dizarmonice?
Intorcându-se către gardă, ordonă:
— Să i se taie capul!
Sentinţa fu urmată de o tăcere mormântală. Guillaume fu primul care reacţionă.
— Sunteţi nebună? exclamă el, înfruntând scorpia.
Sufocându-se de atâta îndrăzneală, Regina fu cuprinsă de o
furie fulminantă. Ferocitatea îi deformase trăsăturile deja hidoase. Scotea fum pe nări. Cu un automatism angoasant de disc zgâriat, ea ţipă:
— Să i se taie capul ăstuia! (Arătă cu degetul gros şi inelat către restul trupei.) Şi ăstuia şi ăsteia! Decapitaţi-i pe toţi!
Cu armele înainte, cei zece soldaţi se precipitară să execute ordinul.
— Nu-mi-sună-prea-bine,-prieteni,-mă-urmaţi! Că-de-nu-spă- lăm-putina,-de-cap-fi-vom-scurtaţi! exclamă Doudou care nu-şi pierduse sângele rece. O prinse pe Adi de braţ şi îi aruncă lui Guillaume:
— S-o ştergem, camarade!
Guillaume nu aşteptă să i se repete. Apucând-o pe Idda, îşi luă şi el picioarele la spinare, pe sub nasul gărzii împrăştiate.

— Maiestate, fug!
— Trişează!
— Nu intră în joc!
— Să li se taie capul! Să li se taie capul!
La marginea grădinii se întindea o pădure în care se afundară fugarii. Suflând din greu, ei se trântiră pe pământ. În timp ce ceilalţi trei îşi trăgeau sufletul, Doudou, ascuns într-o dumbravă, observă de departe alaiul agitat, al cărui zumzet se auzea nedesluşit.

Nimeni nu se gândise să-i urmărească, dar furia Reginei se întoarse împotriva celor trei grădinari care, stând în picioare acum, tremurau din toate încheieturile. Trecându-şi ironic degetul peste gâtul propriu, oribila femeie mimă execuţia. Şi, în ciuda distanţei, purtat de zefir, ordinul isteric ajunse până la urechile adolescenţilor.

— Să li se taie capul! Să li se taie capul!

— Toţi sunt nebuni aici! exclamă Guillaume.

— Şi periculoşi! întări Adi.

În special Idda era furioasă: nu putea să uite reproşurile Reginei.

— Dacă o să mă mai întâlnesc vreodată faţă în faţă cu ploşniţa asta, *trosc pleosc, o* să fac o grămadă de greşeli când îi scriu numele. O să scriu… rejină sau rugină sau şi mai bine rujină. Şi o să vedem atunci cu ce-o să semene! *Gâl bâldâbâd*

— Inspectăm pădurea asta? propuse Adi, care nu stătea locului.

10.

Ea începuse deja să alerge de colo-colo şi găsi nişte tufe de afine din care se apucă să se înfrupte. Ceilalţi nu se lăsară rugaţi pentru a face la fel.

— Ce bine că sunt şi lucruri bune totuşi în cartea asta! spuse Guillaume cu gura plină. Altfel, aş fi regretat că am venit.

— Îţi reamintesc, *gaga bum,* că ai o misiune de îndeplinit! îi reîmprospătă Idda memoria. Cartea fermecată *cling* n-o să se găsească singură. Şi ai tot interesul să dai din coate pentru asta, *tagadam*: chiar m-am săturat *cioc cioc* să arăt în halul ăsta!

În timp ce vorbea, ochii i se învârteau în toate direcţiile cu o iuţeală teribilă. Dacă s-ar desprinde şi-ar ţâşni din orbite pentru a se roti în spirală ca nişte comete prin spaţiu, nu s-ar mira nimeni.

Sătui, cu limba şi mâinile pătate de suc mov, cei patru adolescenţi o porniră mai departe. O potecuţă şerpuia printre copaci, pierzându-se în adâncurile pădurii. înaintau în şir indian, zărind ici şi colo pâlcuri de ciuperci, muşchi ciudaţi în formă de stea, fire de violete ascunse prin iarbă, fluturi multicolori. Adi se amuză urmărindu-l pe unul dintre ei, unul cu aripi translucide, împodobite cu pete albastre şi galbene.

— Aici! Ia uite! strigă deodată Guillaume, plecat în recunoaştere.

Poteca se deschidea într-o poieniţă scăldată de soare, în mijlocul căreia se înălţa o colibă. Acoperiş roşu, pereţi albi, obloane verzi: părea o căsuţă de păpuşi.

— Cât e de drăguţă! exclamă Adi. Cu siguranţă, cei care locuiesc aici sunt oameni buni. Nu se poate să fii rău şi să locuieşti într-o astfel de casă.

— Ochilor-nu-ţi-crede,-sister,-asta-mai-nimic-nu-spune, îi răspunse sentenţios Doudou, aici-bine-şi-frumos-poa'-să-nsem- ne-rău,-pe-bune!

— Poate că ştiu ceva despre cartea fermecată, sugeră Guillaume.

Era pe punctul de a ciocăni la uşă când un lacheu în livrea ieşi din pădure în fugă, îl împinse la o parte şi, cu degetul îndoit, bătu el. Acest lacheu avea o mutră de peşte, cu ochi mari şi reci şi cu branhiile palpitându-i fără încetare.

O clipă mai târziu, îi deschise cineva: un servitor-broască, având pe cap o perucă pudrată. Cele două animale se salutară, apoi peştele îi întinse colegului o scrisoare, rostind pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. Invitaţie de la Regină la o partidă de cricket.

— Din partea Reginei pentru Ducesă. Invitaţie la o partidă de cricket, repetă broasca.

Se înclinară amândoi adânc şi perucile li se întrepătrunseră, iar apoi mesagerul se întoarse pe călcâie şi plecă.

10.

Rămas singur, servitorul-broască se aşează melancolic pe prag, privind cerul cu o atenţie încordată.

— Aaaa... bună ziua, spuse Guillaume, care în tot acest răstimp rămăsese nemişcat.

Celălalt se purta ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Cred că o să mai rămân pe-aici până mâine... murmură el, vorbindu-şi lui însuşi.

— Hei,-amice,-eşti-surd-sau-ce? Nu-vezi-c-ai-fost-întrebat? Fii-bun-şi-răspunde-ndat'! insistă Doudou, care nu suporta impoliteţea.

— Crezi că nu ne-a văzut? îi strecură Adi Iddei.

Aceasta din urmă încercă să ridice din umeri, dar nu reuşi decât să se lovească la genunchi.

În acest moment se deschise uşa şi o farfurie zbură direct către servitor. Din fericire, îi trecu razant pe lângă nas şi se sparse în mii de cioburi de copacii din spatele lui.

Broasca nu păru ca măcar să observe proiectilul.

— ...sau poate chiar până poimâine... urmă el impasibil. Doar dacă nu rămân definitiv...

— Ce idiot! afirmă Guillaume.

Şi, trecând peste el, intră în casă, urmat de cei trei tovarăşi ai săi.

— Camera în care pătrunseră era o mare bucătărie afumată. Aşezată în mijlocul camerei, Ducesa legăna un copil. Aplecată peste foc, o bucătăreasă amesteca într-un cazan, cu un polonic. O fetiţă în rochie de dantelă se uita la ea, repetând pe un ton plângăreţ:E prea mult piper în supa asta! E prea mult piper în supa asta!
Nu doar în supă era prea mult piper: atmosfera era saturată de piper!
— Hapciu!
— Haaa...
— ...pciu!
Guillaume îşi trăgea nasul abia-abia, Adi avea ochii plini de lacrimi, iar Doudou şi Idda parcă făceau concurs de strănutat. Şi nu erau singurii: şi Ducesa strănuta, şi copilul.
— Trebuie deschise ferestrele! exclamă Guillaume.
La aceste cuvinte, fetiţa se întoarse spre el. Era blondă, micuţă şi nu avea mai mult de zece ani.
— Urma să propun asta! spuse ea. Inaintă spre noii veniţi, cu mâna întinsă.
— Good morning, spuse ea cu un puternic accent englezesc. Eu sunt Alice, voi?
— Hapciu! putu să răspundă Guillaume prezentându-se.
În acest moment, se auzi un urlet înspăimântător: Ducesa, ale cărei urâţenie şi agresivitate nu erau cu nimic mai prejos decât ale Reginei, păru că-şi iese din minţi:
— Porcule! strigă ea amenințător.
Copilului i se adresase, iar micuţul plângea de săţi rupă sufletul.

— Dar... o să-i spargă capul, se sperie Adi. Uitaţi-vă cum îl ţine! De un picior! Şi nu înceta să-l agite în toate părţile, cân-
tându-i acum din toţi bojocii:

Să fii ferm cu-al tău copil Dă-i bătaie când strănută: Acest mic mucos e-oribil Şi o face dinadins Asta-i chestie ştiută!

Ca şi cum doar asta ar fi aşteptat pentru a se dezlănţui, bucătăreasa luă cazanul de pe foc şi începu să arunce în direcţia Ducesei cu tot ce-i cădea în mână. Mai întâi cu vătraiul, apoi cu o droaie de cratiţe, de tăvi şi de farfurii.

îndată, Ducesa se folosi de copil ca scut.

O cratiţă enormă zbură prin aer şi atinse în treacăt fruntea copilului, care începu să plângă şi mai tare.

— Hei, aveţi grijă, o să-l răniţi! strigă Adi, lansându-se în focul luptei printre proiectile.

Guillaume şi Doudou se aruncară pe burtă pe pardoseală, protejându-şi capul cu mâinile. Idda, rostogolindu-se ca o minge, nu mai era decât un cocoloş de mâini şi picioare din care nu se mai distingea nimic. Cât despre Alice, impresionată de curajul lui Adi, o urma ca pe o umbră, strigând din toate puterile:

— încetaţi! încetaţi!

Ducesa, care cu un moment în urmă aruncase copilul în aer pentru a-l prinde din zbor, îl lansă îndată în direcţia fetiţei:

— Ocupă-te tu de el, dacă-ţi face plăcere! îi spuse ea. Eu trebuie să mă pregătesc pentru a merge la Regină.

Alice prinse la fix mica fiinţă nefericită. Dar nu era uşor să ţină copilul în braţe: acesta se zbuciuma, se răsucea şi îşi agita frenetic mâinile şi picioarele, gâfâind ca un vapor cu aburi. Alice nu reuşea să-l împiedice să cadă decât făcând din el un fel de nod între urechea stângă şi piciorul drept.

Apoi, urmată de Adi şi de toată gaşca, Alice ieşi în aer liber.

— Ce ţară de nebuni! Ce ţară de nebuni! repeta la nesfârşit Guillaume, năucit.

— Şi noi suntem la fel de nebuni, altfel n-am fi aici, răspunse Alice.

— Nici vorbă! protestară Adi şi Doudou în cor.

— Poate că am un corp aiurea, *clef clef,* dar nu la fel e la mine *bleah* în cap! preciză Idda.

— Noi am intrat în această carte pentru a îndeplini o misiune, adăugă Guillaume.

— O misiune? Ce misiune?

— N-ai auzit vorbindu-se despre o carte fermecată?

Copilul, care nu mai strănuta, scoase un grohăit dezagreabil.

— Nu-mi place cum te exprimi, dragul meu! îl mustră Alice.

Apoi, către noii ei prieteni:

— O carte fermecată... Nu, nu cred că am văzut-o prin povestea asta... Doar dacă...

Un nou grohăit, mai puternic de astă dată.

— Nu vi se pare că acest copil are un cap caraghios? remarcă Adi, care-l observa de câteva minute.

Micuţul avea nasul neobişnuit de cârn, semănând mai mult cu un rât decât cu un nas adevărat. De ceva vreme, ochii lui se tot micşoraseră. Fără îndoială, fizionomia i se modifica de la o clipă la alta.
Oare suferinţa să-l metamorfozeze aşa?
— Dacă eşti pe punctul de a te transforma într-un porc, refuz să mă mai ocup de tine! îl preveni Alice cu severitate. Găsesc că ai o purtare inadmisibilă!
Răspunsul veni sub forma unui ultim grohăit, mai puternic decât cele de dinainte. De astă dată nu mai era nicio îndoială: ţinea în braţe nici mai mult nici mai puţin decât un porcuşor, îmbrăcat într-o hăinuţă roz şi purtând o bonetă cu fundiţe.
— Exact la ţanc, chiar mă întrebam ce să mă fac: părinţii mei nu mai vor copii şi nu e drept să fiu mamă la vârsta mea!
Cu oarecare uşurare, fata îl aşează jos. Acesta fornăi şi fugi în pădure.

Mare, ar fi devenit un copil extrem de urât, concluzionă ea, dar ca porc e mai degrabă drăguţ. Mai cunosc o grămadă de oameni în aceeaşi situaţie. Vărul meu, Henry, de exemplu. Va trebui să vorbesc cu el despre asta.Apoi, sărind de la una la alta, rosti:

— Apropo de cartea aia fermecată, mi-am amintit brusc de ceva. La începutul acestei poveşti, sora mea citea o carte caraghioasă. Poate că ea vă poate îndruma...

— Unde e ea?

— La pagina 1, cred. Primul paragraf.

— Şi cum *trosc param pam pam* ajungem la pagina 1?

— Urmăriţi porcul!

În timp ce cei patru adolescenţi o luau la goană pe urmele porcului, Alice se întoarse către unul dintre copacii din apropiere, unde tocmai zărise o pisică având un zâmbet bizar. Era unul dintre prietenii ei.

Curând se adâncirăîn conversaţie.

11.

— Acolo, acolo! strigă Guillaume.

Porcul zbura la propriu prin iarbă. Din fugă îşi pierduse boneta, iar hăinuţa i se mai ţinea agăţată doar de un picior.

— Mai repede, trebuie să-l ajungem din urmă!

Urmat de Doudou şi de cele două fete, Guillaume o porni şi mai şi, croindu-şi drum printre ferigile care-l plesneau când trecea pe lângă ele, prin desişuri, prin tufişuri stufoase.

— *Trosc pleoscl* Biata Idda era înnebunită, căci părul i se prinsese de ramuri.

— Haide, o încurajă Adi, mai avem puţin! Guillaume se avântă într-un ultim sprint, plonjând înainte ca la rugby, şi prinse porcul de coadă. Asta-l încetini pe animal, permiţându-le celorlalţi trei să ajungă şi ei. Doudou se agăţă de cureaua lui Guillaume, Adi se prinse de hanoracul lui Doudou şi îi întinse Iddei cu milă o mână de ajutor, de care aceasta se prinse cât de bine putu. Astfel îmbinată, trupa traversă cartea cu viteza vântului.

A parcurge o carte în sens invers e ca şi cum ai vedea un film de la coadă la cap. Secvenţele se derulează fără o logică aparentă, oamenii merg dând înapoi, cad în sus, vorbesc înainte să deschidă gura. Zăpăciţi, cei patru adolescenţi parcurgeau povestea într-un ritm accelerat. Zăriră o omidă care recita versuri trăgând din narghilea, o Alice uriaşă prinsă într-o casă în miniatură, o cursă pe jos fără finiş şi fără start, un ocean de lacrimi. Pe măsură ce avansau, porcul mărea viteza.

— în niciun caz să nu-i daţi drumul! le recomandă Guillaume. Iată vizuina iepurelui alb.

Trupa, aspirată în sus, urcă şi urcă printre hărţi geografice şi chisele de dulceaţă ce decorau pereţii spaţiului strâmt, ajungând în cele din urmă la suprafaţă.

— Atenţie, strigă Guillaume care ţinea socoteala paginilor, se zăreşte primul capitol!

Aşezată alături de sora ei pe povârniş, Alice începu să se simtă obosită că nu avea nimic de făcut. O dată sau de două ori, ea aruncase un ochi peste cartea pe care o citea sora ei, dar în ea nu

erau nici poze, nici dialog. „La ce-o fi bună o cane fără poze şi fără dialog?" se gândea Alice.

— Aici e! urlă Guillaume.

— Dacă ne dăm drumul acum, o să ne spargem capul, protestă Doudou.

— Cartea fermecată! Cartea fermecată *bum pleosd* zbieră Idda. Prea târziu! Porcul trânti uşa. Dar...

Am pierdut-o pe Idda!
mugi Adi.

Se întoarse şi, până să se închidă cartea,
avu timp doar să-şi vadă tovarăşa rostogolindu-se

pe iarba traversată de un iepure alb uitându-se la ceas.

Porcul nu se opri totuşi. Ca o săgeată, el traversă biblioteca. Cei trei adolescenţi erau prinşi încă de coada lui.

Din rafturi se auzeau sunete ciudate, iar unele cărţi erau întredeschise: ţipete, vociferări, şuierat de tren, vuiet de avion, de rachetă, chemări, râsete, suspine...

Brusc:

— Purceluşule! răcni o voce arţăgoasă, ieşind dintr-o carte mică şi cartonată.

Animalul puse frână cu toate cele patru picioare, schimbă direcţia către cartea din care fusese chemat şi plonjă în ea fără ezitare.

Doar odată ajuns înăuntru încetini fuga. Adolescenţii profitară de asta pentru a-i da drumul. Venindu-şi în fire din ameţeală, văzură că se află într-un sat, la ţară.

12.

— Porcule! Porc afurisit!

Vocea venea dintr-o casă înconjurată cu gărduleţ de piatră, dincolo de care se puteau zări, printre straturile de salată, cuşti de iepuri prost construite şi rufe puse la uscat. Ici şi colo ciuguleau câteva găini. Un câine mare şi simpatic se vântura de colo-colo, adulmecând printre păsări, iar prezenţa lui nu tulbura pe nimeni.

Uşa casei se deschise şi ieşi un băiat cu un lighean în braţe. Părul roşu şi ciufulit îi cădea în dezordine peste chipul şiret, plin de pistrui. Din pantalonii scurţi, prea mari pentru el, îi ieşeau nişte ţurloaie slăbănoage, cu genunchii în X,

încălţate cu bocanci mari cu ţinte, plini de noroi. Foarte. Şi într-o stare extrem de proastă.
— Dezgustător! Scursură! continuă vocea din spatele lui.
Apăru o femeie cu şorţ. Părea furibundă şi rămase în prag,
continuând cu invectivele mânioase la adresa băiatului ei.
— Şi mai ales pune-l la vedere! Ca toţi vecinii să treacă prin faţa lui, să te facă de ruşine!
Roşcatul o ascultă încruntat. Apoi maică-sa dispăru, iar el rămase singur, alături de lighean, căzut pe gânduri.
— Salut, amice, spuse Doudou înaintând spre el. Ai necazuri?
Acesta ridică ochii, privindu-l cu un aer năuc, pe el şi pe Adi,
care-l însoţea. S-ar zice că nu văzuse niciodată negri.
Guillaume se apropie şi el.
— Ce culoare au prietenii tăi! îi spuse roşcatul.
Îi răspunse Doudou, râzând în hohote:
— Ah,-da,-avem-cu-toţii-culori-hazlii:-unii-sunt-negri,-alţii-albi, -iar-alţii-portocalii. Scopul-naturii-constă-n-diversitate,-tocmai-de- aceea-culorile-curcubeului-au-fost-inventate!
Roşcatul se gândi o clipă, apoi le întinse mâna celor trei. Argumentul lui Doudou îl convinsese.
— Doamna Lepic mă strigă „Morcoveaţă", spuse el.
— Cine e doamna Lepic? întrebă Guillaume.
— Mama. I se pare că sunt urât, pentru că sunt roşcat.

— Bine ai venit în clubul celor cu ten dificil, pufni Adi, cu ochii plini de maliţiozitate.
Această ultimă glumă reuşi să-l binedispună pe Morcoveaţă.
— îmi place de voi! declară el. Nu sunteţi ca fratele şi sora mea, care-şi bat joc de mine tot timpul şi care-mi fac numai mizerii.
Le întinse mâna cu entuziasm noilor săi prieteni. Acest gest puţin cam prea vioi făcu să-i cadă ceva din buzunar. Ceva verzui, lipicios, în formă de croasant.
— Ce-i chestia asta?
Morcoveaţă roşi.
— O coajă de pepene, mărturisi el.
Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu-l vede nimeni şi spuse cu voce joasă:
— Mama nu vrea să-mi dea pepene la masă, pentru că e greu să-l taie în cinci. Şi atunci pretinde că nu-mi place pepenele, iar eu nu îndrăznesc s-o contrazic. În realitate, sunt nebun după el. Apoi, când mă trimite să dau resturile la iepuri, şterpelesc cojile pe care ceilalţi nu le-au curăţat de tot şi pe care mai e un pic de roz şi le ling.
Se uită la trofeul său cu lăcomie şi-l şterse pe furiş cu limba, vârându-l repede la loc în buzunar.
— N-am mai gustat unul la fel de dulce până acum! aprecie el.
De ceva vreme, Guillaume se întreba ce era în lighean.
— Ce-i acolo în el?

Toată bucuria îi dispăru lui Morcoveaţă de pe chip.
— Păduchi, răspunse el lugubru.
La suprafaţa apei pluteau zeci de insecte, formând un strat gros. Se putea vedea cum dau din picioarele lor minuscule. Era cam dezgustător.
— Creşti păduchi? glumi Doudou.
— Da, dar mă jur că m-aş lipsi de asta! Mama e furioasă şi am scalpul plin de sânge, atât de tare m-a căutat ca să mă cureţe. A asmuţit tot satul ca să mă facă de ruşine şi mi-a promis că data Viitoare va fi şi mai rău. O să mă bată, fără îndoială... Sau o să mă' lase o zi întreagă fără apă şi mâncare.
Celorlalţi nu le venea să-şi creadă urechilor.
— O să fii pedepsit... pentru NIŞTE PĂDUCHI? se miră Adi.
— Nu e vina ta, spuse Guillaume: e o pacoste care se ia!
— MEREU e vina mea, afirmă Morcoveaţă. TOT CE MI SE ÎNTÂMPLĂ E NUMAI DIN VINA MEA! Şi când nu fac prostii, mama le inventează. Se distrează să mă bombăne.
Câinele, care în timpul conversaţiei stătuse retras, îşi dori deodată puţină companie. Din trei salturi veni lângă stăpânul său, sărind stângaci pe el.
— Aaa! M-ai lovit, Pyrame!
Dându-i o lovitură răutăcioasă cu piciorul în nas, Morcoveaţă îl respinse. Animalul scoase un schelălăit de durere şi se îndepărtă, cu coada între picioare.

— Eşti un ticălos! rosti indignată Adi. De ce-ai făcut asta? Săracul de el, nu voia decât să-l mângâi.
Şi se grăbi pe urmele lui Pyrame ca să-l consoleze.
Morcoveaţă, cu un fel de rânjet, spuse:
— Să-l mângâi? Ha, ha, ha! Să mângâi un animal când aici la noi nici măcar oamenii nu se mângâie? Ce idee!
Cu o expresie încăpăţânată pe chip, îi fixă pe rând cu privirea pe Guillaume şi Doudou.
— E normal să-mi bat câinele, adăugă el: şi eu mănânc bătaie la greu!
— Bietul de tine! îl compătimi Guillaume.
— Nu toţi avem norocul de a fi orfani, suspină roşcatul, ui- tându-se la vârfurile încălţărilor lui murdare.
— Nu-ţi face griji, spuse Doudou, care studiase cartea în clasa a Vl-a, nu e decât o perioadă grea prin care treci. O să scapi de ea, o să devii scriitor şi o să-ţi povesteşti copilăria într-o carte care va avea mult succes.
Morcoveaţă porni să râdă în hohote şi, adresându-se lui Guillaume, spuse:
— E cam într-o ureche prietenul tău! Scriitor, eu? Şi de ce nu papă, dacă-i pe-aşa? Sau preşedintele republicii!
Dar Guillaume nu-i împărtăşi buna dispoziţie. Ba chiar se arătă foarte, foarte serios. Şi foarte interesat. Ce spusese Doudou aprinsese un beculeţ în mintea lui.
— Tu ştii o grămadă de lucruri, îi spuse el cu admiraţie. Uneori am impresia că eşti adult.

— Păi... nu-i vina mea, e din cauză că-mi place mult să citesc... răspunse Doudou modest.
Pentru o clipă, Guillaume căzu pe gânduri. Să-ţi placă să citeşti, ce ciudat! Ce gusturi caraghioase au unii!...
— Dar, ia zi, Morcoveaţă, n-ai cumva din întâmplare o carte fermecată?
-O CE?
Guillaume şi Doudou se înţeleseră din priviri.
— După părerea mea n-a găsit-o încă, spuse cel din urmă.
— Şi dacă mergem să vedem la finalul povestirii? sugeră Guillaume.
Doudou se concentra, făcând un efort pentru a-şi reaminti povestirea.
— Nu,-la-finalul-de-poveste-nicio-carte-fermecată,-cum-nici- morcovii-n-au-blană,-nici-ridichea-pene-iată! decretă el în cele din urmă.
— Fir-ar să fie! exclamă Guillaume dezolat. Atunci nu mai avem ce căuta pe-aici! Dar unde să ne ducem?
— înainte de toate, s-o recuperăm pe Idda, spuse Adi, care se întorsese după ce mângâiase câinele şi auzise sfârşitul frazei.
Scărpinându-se în cap, Morcoveaţă îi asculta fără să priceapă o iotă.
— încă mai am păduchi, se plânse el.
Se enervă, scărpinându-se din ce în ce mai tare.
— Opreşte-te că o să te răneşti! spuse Guillaume.
— Când mă scărmănă mama e şi mai rău.
În ochi i se citea frica.
— Ce-o să mă fac dacă-şi dă seama?...

— Am o idee! strigă Doudou, bătându-l amical pe spate. Ştiu pe cineva care o să te scape de problemă.
Ochii lui Morcoveaţă se umplură de speranţă.
-Da?
Amicul cel negru avea pe buze zâmbetul lui în alb şi roz.
— Să-mergem,-prieteni,-veniţi-cu-mine!
Se întoarseră în stradă, exact unde se despărţiseră de porc.
Acesta din urmă păştea liniştit pe tăpşan, muşinând prin iarbă cu râtul său placid. Cine ar fi crezut că a fost un bebeluş la un moment dat din viaţa lui?
Trecând pe lângă el, Doudou îi făcu un semn cu mâna, dar animalul nu se clinti. Poate că nici nu era el, până la urmă, ci un porc ADEVĂRAT!
— Pe undeva pe-aici trebuie să fie o trecere.
Adi, cercetând împrejurimile, o găsi de îndată: o gaură într-un zid vechi, ascunsă sub o perdea de iederă.
— Aici, strigă ea.
— Vino după noi, îi spuse Guillaume roşcatului, care nu înţelegea nimic din ce se petrecea.
Unul după altul, se strecurară prin deschizătură.

13.

Cel cu adevărat uluit că a ajuns în bibliotecă a fost Morcoveaţă.
— Habar n-aveam că la mine pe stradă există un asemenea loc! declară el cu naivitate.
Se minuna de multitudinea de cărţi. Nu mai văzuse atât de multe nici chiar la facultate. Le

atinse şi le privi neştiind la care să se oprească. Pentru că, spre deosebire de Guillaume, lui îi plăceau cărţile! Dar, din păcate, nimeni nu voia să-i dea vreuna: părinţii îi spuneau că e un catâr, iar catârii nu citesc.

— Mergem să o regăsim pe Idda? propuse Adi, gata să se îndrepte spre litera „C".

— Nu chiar acum, spuse Doudou: rămânem la „R".

— Ce cauţi? îl întrebă Guillaume puţin nedumerit.

Triumfător, Doudou aduse o operă, strigând entuziasmat:

— Gata, am găsit!

— Şşşşt, mai încet! îi recomandă Guillaume. Atenţie la paznic!

Fără să ţină seama de această observaţie, amicul cel negru deschise cartea.

— Haideţi! îi îndemnă pe ceilalţi.

În şir, pătrunseră cu toţii în universul cel nou. Un univers de rime, de versuri, alexandrini, cezuri şi emistihuri.

Un univers de poezie.

Cel al lui Arthur Rimbaud.

Universul preferat al lui Doudou, căci poezia înseamnă ritm.

Ajunseră într-o sală vastă.

În fundul ei, un pat. În acel pat, un copil.

— După-acel-dulap-încalte-zic-să-ne-pitim-deoparte, le şopti Doudou. Mai-bine-să-stăm-nevăzuţi-decât-să-l-speriem-pe-micuţ.

Micuţul despre care vorbeau îşi scărpina scalpul cu frenezie. În cele din urmă, ajunse să-şi irite pielea. Fruntea, tâmplele şi chiar şi urechile i se înroşiră puternic.

— Şi el are păduchi, şopti Morcoveaţă cu satisfacţie.

Să vezi că mai sunt şi alţii în aceeaşi situaţie e reconfortant de fiecare dată.

Foarte încet, Doudou recită:

Când copilul, năucit de-o roşie buimăceală
Cheamă cu-ardoare roiul alb al visurilor vagi, De patul lui se-apropie două surori cu privire domoală, Cu degete suave şi gesturi line, largi.

În aceeaşi clipă, cele două surori mai mari intrară în cameră şi se aplecară asupra copilului.

— Ce-i în neregulă, Arthur? întrebă una dintre ele, o tânără deşirată, îmbrăcată în alb şi cu părul împletit în jurul capului ca o coroană.

— Am chiriaşi, gemu copilul. Mă irită.

Fata cealaltă zâmbi tandru. Buclele ce-i cădeau de pe umeri îi acopereau spatele cu o mantie aurită. Mângâie chipul micuţului anxios.

— O să ne ocupăm de asta, îi promise ea.

— Ce frumoase sunt! murmură Adi, impresionată.

— Cea de-a doua seamănă cu Ida MEA, îi asigură Guillaume în extaz.

Doudou urmă, folosindu-se de cuvintele poetului pentru a comenta ceea ce se desfăşura sub ochii lor:

În dreptul unei ferestre întredeschise, amândouă

Aşază copilul în aerul azuriu ce scaldă un arbust în floare
Şi în părul lui greu în care cade rouă
îşi plimbă mâinile-alene ca-ntr-o reverie mângâietoare.

— Ce noroc are individul, mormăi Morcoveaţă. Şi pe mine mă caută uneori de păduchi soră-mea Ernestine. Dar e atât de brutală, că-mi zdreleşte pielea cu pieptenele.

Cât despre Arthur, acesta nu părea să sufere prea mult. Dimpotrivă chiar. închise ochii şi, în timp ce binefăcătoarele sale se ocupau de ciuful lui, o expresie de fericire îi transfigură chipul.

El ascultă cum cântă respiraţia, lor lină Care ca o miere vegetală şi rozâ mirosea, Adesea abia-ntreruptă de-o icnitură fină, Salivă reţinută sau dorinţă de-a săruta.

Dinspre nord, Soarele palid pătrundea pe fereastră, scăldând acest tablou încântător. Sub razele sale, unghiile „despăduchi- toarelor", ca nişte mici instrumente eficiente, luceau printre şuviţele împărţite ale fratelui lor mai mic. Dacă el ar fi fost o pisică, mai mult ca sigur că l-am fi auzit torcând.

Şi iată că pe-ndelete urcă în el vinul Lâncezelii, Suspine de-armonică şi-o undă a *delirării; Copilul simte, sub mângâierea blândă* a *pielii, Ţâşnind şi murind nevoia lăcrimării.*

Formalităţile se încheiară. La fel de discret precum veniseră, cele două surori plecară. Arthur savură pentru o clipă starea sa de bine apoi, întor- cându-se spre dulap, spuse:

— Credeţi că nu v-am văzut?
Puţin ruşinaţi, Guillaume, Doudou, Adi şi Morcoveaţă ieşiră din ascunzătoare.
— Cine sunteţi? îi întrebă Arthur. Duhuri? Fantome? Demoni?
— Nimic din toate astea, prietene. Suntem puştani ca tine!
— Puştani şi puştoaice! preciză Adi.
Adresându-se roşcatului, care i se părea mai „civilizat" decât ceilalţi trei, Arthur spuse cu uimire:
— Ce zic ăştia? Nu înţeleg nimic.

Eu nici atât şi nu ştiu nici măcar de unde au venit

Morcoveaţă se apropie de copil, aşezându-se pe marginea patului său.
— Dar m-au scos dintr-un mare impas.
— Care?
— Păi şi eu am păduchi. Şi, dacă se prinde mama, vai de fundul meu!
Arthur schiţă un zâmbet complice.
— Toate sunt la fel, observă el.
— A mea e şi mai şi! strigă Morcoveaţă. Doamna Lepic e cea mai rea femeie de pe faţa Pământului.
— Ba nu, cea mai rea e doamna Cuif! Ţipă întruna, loveşte, mârâie, pedepseşte... şi nu pupă niciodată.
— Da'-ţi zice că eşti urât, prost şi murdar?
— Nu, da'-mi zice că sunt rebel şi vicios.
Se priviră şi se înţeleseră, în ciuda a tot ce-i despărţea: epoca, locul, clasa socială. Ciudată solidaritate a copiilor neiubiţi: ranchiuna pe care o împărtăşeau îi făcuse să se împrietenească.
— Da, dar tu măcar le ai pe surorile tale, reluă Morcoveaţă. Ele sunt drăguţe. Nu ca Félix şi Ernestine, care, la fel ca mama, mă maltratează.
— E drept că sunt drăguţe, recunoscu Arthur. Vrei să le rog să te cureţe de păduchi?
Morcoveaţă spuse „Da" din cap, cu ochii strălucindu-i.
— Vidalie! Isabelle! strigă îndată puştiul.
— Misiune-ndeplinită,-de-acum-putem-pleca, spuse Doudou încântat. Şi-făr'-de-noi-aceştia-doi-se-vor-descurca!
— Băieţelul, şopti Guillaume, crezi că e chiar Arthur Rimbaud?

— Bineînţeles!
Adolescentul se precipită către copil.
— Ştii unde e cartea fermecată?
— O carte fermecată, o carte fermecată...
spuse micul Arthur arătând preocupat. Nu, sincer, nu cred...
— Ce păcat, suspină Guillaume dezamăgit.
— Mergem? bătu Adi din picior.
— Morcoveaţă, ştii cum să te întorci acasă?
vru să se asigure Doudou.
Roşcatul îi răspunse din cap că da. Observase bine drumul la venire.
În timp ce cei trei adolescenţi făceau stânga-mprejur, Arthur fu cuprins de o inspiraţie subită:
— Uitaţi-vă totuşi puţin pe la „E", le aruncă în clipa în care dispăreau.
— „E"?
— Da, vocala.
— Tu ai înţeles ce-a vrut să spună? întrebă Guillaume, odată reîntorşi în bibliotecă.
— Poate, răspunse Doudou cu un aer misterios.

14.

— N-avem nicio clipă de pierdut, declară Adi, scuturând din capul său mic şi negru cu atâta energie, că-şi pierdu şapca. Probabil că Idda e moartă de îngrijorare.
Ea o porni în fugă către rafturile cu „C", urmată de cei doi tovarăşi.
— Au! strigă deodată Guillaume, alunecând pe ceva lipicios. Ca să nu-şi spargă capul, se prinse instinctiv cu mâna de raftul
cel mai apropiat. Tras de la locul său, acesta se balansă periculos.

— Atenţie! urlă Doudou. PADABUM!

Într-un vacarm înspăimântător, unul, apoi două, apoi zece rafturi se prăbuşiră

— Sunteţi bine? se îngrijoră Adi. Nu e nimeni zdrobit?
Guillaume se extrase din mormanul de cărţi cu un cucui în
frunte. Părea că tocmai a scăpat dintr-un cutremur şi ieşea dintre dărâmături. Cât despre Doudou, puţin lipsise să-i cadă în cap cele douăzeci de tomuri din *Encyclopedia Universalis* şi să-l omoare, dar s-a ales doar c-o sperietură.
— Pe ce naiba am călcat? bombăni Guillaume, căutând cu privirea vinovatul.
— Pe o coajă de pepene, amice!
Doudou i-o întinse cu vârful degetelor, strâmbând dezgustat din nas.
— De unde-i porcăria asta?
— Din buzunar de la Morcoveaţă, presupun. Doar pe el îl ştiu că păstrează astfel de chestii. Probabil că a pierdut-o adineauri, în drum spre Rimbaud.
Liniştită în privinţa sorţii camarazilor săi, Adi plecă. O clipă mai târziu, îi scăpă o exclamaţie consternată:
— Unde sunt cărţile de la „C"?
Toate cărţile de la „C", „D", „E" şi „F" zăceau pe jos, printre resturile rafturilor. Erau cel puţin două sute de opere.
— Of! *Alice* e pe undeva pe dedesubt. Va trebui să facem săpături arheologice.
În aceeaşi clipă:
— Ce-i harababura asta? tună o voce groasă. Paznicul!
Din trei sărituri, Adi se alătură celorlalţi.

— Ascundeţi-vă!
— Unde? Unde? strigară băieţii speriaţi.
— Nu contează, în prima carte găsită!
Alertat de şuşotelile lor, paznicul, dând din mâini, stupefiat şi contemplând dezastrul fără să-i înţeleagă cauza, ciuli urechile.
— Ştiu că sunteţi acolo, vandalilor! strigă el în direcţia zgomotelor. N-o să scăpaţi nepedepsiţi: o să anunţ poliţia!
Mai rapid decât un fulger, Adi deschise prima carte care-i căzu în mână.
— Intraţi aici, ordonă ea.
— Şi tu? avu timp Guillaume să-i strige înainte de-a o pierde din vedere.
— Eu sunt invizibilă, nu risc nimic.
— Şi Idda?
— Mă ocup eu de asta. E timpul s-o regăsesc pe *Alice* în toată dezordinea asta. Ne vedem la primul paragraf.
Ceilalţi nu o mai auziră, dispăruseră deja.
Din cane răzbătea un şuier de mitralieră.
Adi închise cartea. Era şi timpul!
— V-am prins, şnapanilor, strigă ameninţător paznicul, ivindu-se dintre rafturile de la litera „H".
Dar intervalul era gol.
Singura urmă a fugarilor: *Mizerabilii* de Victor Hugo zăcea pe jos. Paznicul o ridică mormăind şi o puse la loc pe raft.

15.

Gălăgia era într-adevăr asurzitoare. În aerul încins până la incandescenţă de un soare de plumb, se auzea uruitul sinistru al clopotului de

alarmă. Din străzi învecinate urca un vuiet tragic, amestecat cu împuşcături, proteste confuze, sunet de tobe şi bubuituri de tun.
— Ce se întâmplă aici? E război? strigă înspăimântat Guillaume, acoperindu-şi urechile.
Fu cuprins de un acces de tuse: mirosul înţepător de praf de puşcă saturase atmosfera.
— Mă ustură ochii, spuse Doudou care, dintr-odată, nu mai avea deloc chef de rapp.
Trase aer pe nări, se frecă la ochi şi îşi duse mâna drept apărătoare pentru a se proteja de lumină.
— Şi, în plus, e şi cald, adăugă el ştergându-se pe frunte.
Ulicioara unde din întâmplare ajunseseră era strâmtă şi vetustă: faţade mizerabile cu obloane închise ermetic, pietre de pavaj inegale, murdare de balegă de cal, şanţuri cu apă stătută sau în care pluteau reziduuri rău mirositoare.
— în ce epocă suntem, după părerea ta? întrebă Guillaume, care nu avusese timp să citească titlul cărţii înainte de a plonja în ea.
Doudou nu-i dădu atenţie, după cum nu dădea atenţie nici locului în care se aflau.
Pe lângă ei trecu alergând un bărbat care-i împinse. Avea pe cap un joben, la picioare jambiere şi era îmbrăcat în redingotă. Pe mânecă îi strălucea o pată de sânge.
— Ascundeţi-vă, vin anarhiştii! le aruncă el copiilor înainte . să dispară sub un portic.
în urma lui se auziră paşi grăbiţi - doi indivizi în zdrenţe, înarmaţi cu puşti.

— N-aţi văzut trecând un burghez? îi întrebă primul dintre ei, un tânăr înalt şi serios, bărbierit prost şi cu o şapcă pe cap.

— Aaa... nu, spuse Guillaume, luat din scurt.

— Aţi face mai bine să vă întoarceţi acasă, spuse celălalt, cu chipul desfigurat de o tăietură sângerândă care-i cresta obrazul stâng de la tâmplă la bărbie.

— Ce se întâmplă? se interesă Doudou.

Bărbaţii îl analizară curioşi: întrebarea, aspectul, ţinuta lui îi surprindeau. Cu siguranţă că puştanii ăştia nu sunt de pe-aici!

— Sunteţi străini?

— Da, răspunse Guillaume la întâmplare.

— Atunci urmaţi-ne. O să vă adăpostiţi în spatele baricadei.

Plecară în fugă, urmaţi de cei doi adolescenţi.

— Parisul e furios! Parisului îi e foame! E revoluţie! le explică rănitul pe drum.

Ulicioara dădea într-o răspântie. Automat, Doudou ridică ochii spre indicator.

— Strada Chanvrerie, citi el.

Şi-atunci zăriră baricada. Rămaseră înmărmuriţi.

„Construcţia" - dacă îndrăznim să numim astfel amalgamul teribil care se înălţa înaintea lor - era alcătuită din molozul de la trei case învecinate, distruse de circumstanţe. Pe caldarâm, printre blocurile de piatră şi grinzile care o alcătuiau, se înghesuiau mii de obiecte casnice, de la o trăsură răsturnată la mobile dezmembrate şi

haine zdrenţuite, de la resturi de faianţă la ustensile de bucătărie şi la căpăţâni de varză. Chiar şi jucăriile îşi găsiseră loc în acest meterez: astupau spărturile. Ici un căluţ de lemn, colo o tobiţă spartă, iar dincolo o păpuşă aşezată ca la prova unei corăbii, atestând că răzmeriţa e a tuturor, cu mic, cu mare.

Bunurile mizere ale poporului erau adunate aici, în această arhitectură de sărăcie şi revoltă, în încercarea zadarnică de a distruge agresorul, iar peste ea flutura mândru un stindard roşu sfâşiat.

Dintr-o stradă adiacentă ce servea drept reper pentru soldaţi, se abătu ca un tunet asupra baricadei o ghiulea de tun. O salvă de mitralieră umplu aerul de şuierături.

Pe sub schimbul înteţit de focuri, cei doi bărbaţi se lăsară în jos şi-şi continuară drumul. Guillaume şi Doudou îi imitară.

Pe jos era plin de cadavre de civili şi militari, amestecaţi indistinct în băltoace de sânge. Muşte mari şi verzi bâzâiau de colo-colo, aşezându-se ciorchine pe câte un chip cu ochii daţi peste cap, pe câte un piept ciopârţit, pe câte o burtă căscată, ciuruită de gloanţe.

— Tir de artilerie! strigă un glas dinspre redută.

Acestui ordin îi răspunseră mii de împuşcături, urmate imediat de ripostă. Un schimb de proiectile brazdă spaţiul.

În timp ce bătălia urma cu furie, Guillaume şi Doudou, pe urmele ghizilor lor, ajunseră la refugiu. înăuntrul baricadei - înaltă de 15 metri -

se putea pătrunde prin lateral, dar trecerea era păzită.

— Cine e acolo?

— Sunt eu, Marius, răspunse tânărul cel serios.

Cei patru se strecurară înăuntru.

În aceeaşi clipă, un al doilea glonţ făcu o gaură în zid.

Rebelii care ocupau spaţiul - cam 20 cu totul - se grăbiră de îndată să acopere gaura. Dar nu aveau nici timp, nici materiale. Cei de vis-â-vis trăgeau acum dublu în punctul slab. Precum apa care pătrunde în cala unui vapor, tot aşa moartea se strecura prin fantă. Un combatant căzu lovit în coastă. Coapsa altuia începu să sângereze.

— Ne-ar trebui o saltea ca să obturăm fanta asta! spuse cineva.

— Pe ea stau răniţii. Nu o putem folosi.

Puţin mai în spate, un bătrân stătea aşezat pe o bornă. Nu lua parte la agitaţia din jur. Figura sa blândă, gravă şi ridată era înconjurată de favoriţi grizonaţi. Spre deosebire de tovarăşii lui de arme, el nu era îmbrăcat în zdrenţe de muncitor, ci în haine bine croite.

Foarte atent, bătrânul observa apartamentele din clădirile vecine.

La fereastra unuia dintre acestea era agăţată o saltea, pentru a împiedica geamul să se spargă. Colţurile de sus ale saltelei erau legate prin frânghii de partea de sus a cercevelei.

— Cine poate să-mi împrumute o carabină şi două gloanţe? întrebă bătrânul.

I se răspunse printr-o şicană.

— Aţi auzit, băieţi? Jean Valjean vrea o puşcă.
— Credeam că nu vrea să se folosească de ea împotriva cuiva!
Totuşi, unul dintre tovarăşii săi îi îndeplini cererea.
Jean Valjean ochi salteaua. Se auziră două detunături. Retezate, cele două frânghii cedară. Salteaua se clătină şi se prăbuşi în stradă.
Fapta bătrânului fu întâmpinată cu aplauze.
— Bine jucat!
— Dar cine se duce să o ia?
într-adevăr, salteaua căzuse la jumătatea drumului dintre asediatori şi asediaţi, unde, ucigător şi teribil, schimbul de focuri continua.
Fără un cuvânt, Jean Valjean ieşi de după redută şi, sub o furtună de gloanţe, se aventură în zona periculoasă.
Insurgenţii nu aveau ochi decât pentru silueta lui înaltă, ce sfida focul de mitralieră.
Ridicându-şi trofeul, îl luă liniştit în spinare, îl aduse şi-l potrivi la locul prevăzut. Toate acestea durară nu mai mult de cinci minute, dar, în cele cinci minute, bătrânul îşi riscase viaţa de o sută de ori.
încă o dată, mitraliera îşi vomită încărcătura de gloanţe, însă de data asta dardele ucigătoare întâmpinară un obstacol, afundându-se în umplutura saltelei cu un sunet molatic, fără să o traverseze.
Jean Valjean îi înmână puşca proprietarului acesteia şi se aşeză la loc de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Guillaume şi Doudou asistaseră, muţi, la un act de bravură. Dacă numele eroului le era familiar, bucăţica de istorie căreia îi fuseseră martori le scăpa totuşi.

— Ce revoluţii au avut loc în secolul al XIX-lea? căută Guillaume un răspuns, puţin ruşinat de ignoranţa sa.

— Aaa... Comuna[1]... sugeră Doudou.

— Crezi că asta o fi? Şi o să fim masacraţi cu toţii?

În aceeaşi clipă, un cântec păru că ţâşneşte din cer:

Suntem urâţi la Nanterre Din vina lui Voltaire Şi proşti la Palaiseau Din vina lui Rousseau![2]

Tonul era tineresc, impertinent, frivol. Cel care-l adoptase nu amuţise încă.

Cei doi adolescenţi ridicară capetele şi zăriră, în vârful construcţiei, sub stindardul zdrenţuit care-i sfida pe asediatori, un puşti de vârsta lor, înălţându-se cu pieptul către inamic.

În jur, adulţii nu pregetară să-şi exprime reacţiile:

— Afurisitul ăsta de şnapan o să fie ucis!

— E o ţintă numai bună pentru „brute"!

— Gavroche, coboară imediat! strigă Marius. împotriva voinţei lui, dar cu un râs sfidător, Gavroche se
dădu jos de unde se cocoţase.

---

1 **Comuna din Paris, guvern care a condus Parisul între 28 martie şi 28 mai 1871, ca urmare a unei revolte populare. (***n.t.)*

2 **Cântecul lui Gavroche, din romanul *Mizerabilii de* Victor Hugo. *(n.t.)***

Cu picioarele goale şi şapca pusă invers, îmbrăcat în nişte pantaloni cârpiţi, susţinuţi cu bretele şi largi la genunchi, el ate- riză dintr-un salt lângă Guillaume.

— Salutare, cetăţene! îl apostrofă.

Apoi îl inspectă din cap până-n picioare şi strâmbă din nas.

N-oi fi din întâmplare vreun fecior de burghez

?

Cu gura căscată, Guillaume nu ştiu ce să-i răspundă. Urmân- du-şi examinarea, Gavroche se învârti în jurul lui, apoi hohoti:

— Nu, eşti prea slab! Burghezii sunt graşi! Se îndoapă! Se bălăcesc în mâncăruri bune! Dacă-i întrebi ce fac cu banii, habar n-au! Îi mănâncă, păi da' cum!

Se frecă pe burtă cu o mână dezolată.

— Norocoşii! Noi n-avem mai nimic de îmbucat! O să murim cu burta goală!

— Vrei o gumă? interveni Doudou, e tot ce am.

Gavroche nu ştia ce e aia, dar era dispus să înveţe. Mai ales
dacă era ceva dulce.

Cinci minute mai târziu, aşezaţi turceşte în umbra zidurilor, toţi trei mestecau gumă în cor, ca nişte vechi cunoştinţe.

— Ce zi e azi? întrebă Doudou, întinzând guma cu limba pentru a face un balon.

— 6 iunie.

— Da, dar... ce an?

Gavroche se încruntă: oare-şi bate joc de el?

— 1832, evident! La tine în ţară nu sunt calendare?

Doudou făcu un gest evaziv. Suflă. Guma se umflă şi se
umflă, devenind enormă. Apoi ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Guillaume.

— Nu e Comuna, murmură el, spărgând balonul. Mai sunt 39 de ani până atunci!

Tirurile reîncepură şi mai puternice. Sperând să încheie asaltul înainte de căderea serii, soldaţii erau porniţi pe tot ce mişca, forţându-i pe

revoltaţi să-şi caute adăpost. Cei câţiva curajoşi care voiseră să rămână fără acoperire căzură de pe metereze împuşcaţi mortal. Corpurile neînsufleţite ale muncitorilor, meşteşugarilor, comercianţilor întesau strada Chanvrerie.
Corpurile oamenilor din Paris...
Camarazii lor ripostară cu o violenţă sporită. Şapte sau opt rafale se succedară cu furie. Strada se umplu de un fum orbitor. Prin această ceaţă străbătută de focuri se distingeau confuz mai mulţi artilerişti culcaţi sub roţile tunurilor.
Apoi, focul se domoli din nou.
— N-ai auzit cumva vorbindu-se de o carte fermecată? întrebă Guillaume fără mari speranţe.
Gavroche nu-i răspunse. De câteva clipe, mintea lui era în altă parte. Asculta, nu departe, o conversaţie între Enjorlas, şeful baricadei, şi Bossuet, mâna dreaptă a acestuia.
— În faţă pierderile sunt mari, spuse Bossuet. Ultimele noastre salve au fost decisive.
Răspunsul lui Enjorlas purta amprenta îngrijorării:
— încă un sfert de oră de astfel de succese şi n-o să mai avem cartuşe, suspină el.
— Aşteptaţi-mă, spuse Gavroche, am ceva de făcut.
În mormanul de resturi zăcea un coş de răchită. Băiatul îl înşfăca şi, fără altă explicaţie, se strecură afară.
— Dar... e periculos! îi strigă Guillaume.

— Îi e prea foame, spuse Doudou cu părere de rău. Măcar să nu pățească nimic!
Cu inima strânsă, se căţărară pe metereze pentru a-l observa.
Dar Gavroche nu se îndreptă, aşa cum presupuseseră ei, spre casele vecine pentru a cere de mâncare. Nu merse nici de-a lungul zidurilor, în umbră, pentru a rămâne neobservat. Dimpotrivă: mergea în plină lumină, fără acoperire, prin chiar mijlocul câmpului de bătălie, pe sub nasul soldaţilor.
— Dar... e nebun! exclamă Guillaume îngrozit.
Cu chipul descompus de angoasă, Doudou nu pierdea din ochi silueta subţire.
Lângă duşmanii despuiaţi, Gavroche se lăsă pe vine. Scormoni în cartuşierele împrăştiate pe jos, prin buzunarele cadavrelor şi scoase de-acolo pumni întregi de cartuşe.
Manevra sa nu trecu neobservată în interiorul redutei. Cour- feyrac, unul dintre tovarăşii săi, îi strigă de sus:
— Drace! Ce faci acolo?
Gavroche ridică nasul insolent.
— Cetăţene, îmi umplu coşul.
— Şi nu vezi mitraliera?
— Da, şi? Plouă cu gloanţe, altceva?
— Vino înapoi! îi ordonă Courfeyrac.
— îndată!
— O să-ţi frigă pielea!
— Strada e mama mea, o să mă protejeze ea!

Pe când se îndepărta, fumul încă prezent pe ici, pe colo îl ascunse vederii.
Era un adevărat drăcuşor, observară cu spaimă Guillaume şi Doudou. îmbătat de reuşita sinistrei sale recolte, puştiul renunţă la prudenţă. Ţâşni din ceaţă, se întoarse scurt, se târî de la un mort la altul ondulându-se ca un şarpe, dornic de tot mai multă muniţie. Umplu coşul văzând cu ochii. încetul cu încetul, fumul se împrăştie.
Curând, copilul deveni o pradă uşoară pentru trăgătorii din linia inamică, aflaţi la pândă în spatele ridicăturilor de pe caldarâm sau comasaţi pe străduţele din apropiere.
în timp ce Gavroche se ocupa de un sergent cu burta găurită, un glonte lovi cadavrul.
— Ei, drăcie! strigă puştiul. Acum îmi omoară şi morţii.
Un al doilea glonte făcu să sară scântei din caldarâm lângă
el. Un al treilea îi răsturnă coşul.
— Fii atent! urlă Guillaume de pe baricadă.
Doudou încercă şi el să strige ceva, dar nu reuşi să scoată ni- ciun sunet: avea gâtul prea strâns. Şi-atunci începu să facă gesturi ample, în speranţa că-l va îndemna pe puşti să fie prudent.
Gavroche îşi privi tovarăşii şi le făcu un semn complice. Apoi se ridică drept în picioare, cu părul în vânt, cu mâinile în şolduri şi, privind mândru către gărzile naţionale care-l ocheau, începu să cânte:
Nu sunt consilier Din vina lui Voltaire, Viersul vi-l fac cadou Din vina lui Rousseau.

Luă coşul de jos şi puse la loc toate cartuşele împrăştiate, fără să lase să se piardă vreunul şi, înaintând în bătaia puştilor, îşi continuă imperturbabil culesul.

Un al patrulea glonte îl rată la mustaţă.

Guillaume şi Doudou, strânşi unul într-altul, văzură produ- cându-se inevitabilul. Istoria nu se schimbă, chiar dacă e oribilă. Nici măcar de astă dată puştiul nu va scăpa.

Sunt vesel la caracter Din vina lui Voltaire,
Mizeria mi-e trusou Din vina lui Rousseau.

Spectacolul era halucinant. Gavroche provoca inamicul, îl sfida, se strâmba la el. Acest joc morbid, această partidă de-a v-aţi ascunselea cu moartea părea să-l distreze mult. La fel ca o pasăre care-şi bate joc de vânător, tot aşa răspundea şi el la fiecare rafală cu câte o strofă. Soldaţii râdeau ochindu-l, cum râde vânătorul în faţa bravurii unei prăzi agitate, ştiind că, oricât de afurisită ar fi aceasta, nu poate să-i scape. Trăgeau, ratau, se distrau de propria lor nereu- şită. Făceau pariuri între ei care o să-l răpună. Era atât de agil, atât de sprinten! Se culca la pământ, se ridica, dispărea într-un cotlon al uşii, apoi sărea din nou. II credeau la dreapta, el era la stânga! Băiatul ăsta, pe bune, era un vânat de primă mână!

Toată baricada era cu ochii pe el şi tremura.

— O să-l nimerească! O să-l nimerească! gemu Guillaume frângându-şi mâinile.

II nimeriră, într-adevăr.

Un glonte îl atinse în cele din urmă.

Gavroche se împletici, apoi se îndoi încet.
întreaga baricadă scoase un strigăt.
— Nu! urlă Doudou, oripilat.
Izbucni în hohote de plâns.
Dar Gavroche nu căzuse decât pentru a se ridica din nou. Pe faţă îi curgea un lung firicel de sânge: fusese rănit la frunte.
îşi ridică braţele, privi în lateral de unde venise împuşcătura şi, cu ultimele forţe, zbieră:
Am căzut stingher Din vina. lui Voltaire, Cu faţa-n colb maro Din vina lui...
O împuşcătură îi curmă spusele. Căzu cu faţa pe caldarâm. Sub el începu să se formeze încet o baltă purpurie.
Guillaume era sufocat de lacrimi. înlemnit, Doudou le lăsă pe-ale sale să-i curgă fără să rostească o vorbă. Toată baricada tăcea. Aceşti bărbaţi atât de duri, de călіţi, care renunţaseră de atâta vreme la viaţă şi acceptaseră sacrificiul suprem, aveau ochii înroşiţi.
În faţă, tirul se oprise. Execuţiei îi urmă o linişte monstruoasă. Şi în această linişte mai rea decât zvonul bătăliei, mai rea decât gemetele răniţilor şi decât vacarmul tunurilor, se auzi vocea lui Marius:
— S-a înălţat la ceruri un sufleţel mare!

16.

— E îngrozitor, îngrozitor! hohoti Guillaume.
Era atât de emoţionat, că uitase unde se afla, nu mai ştia încotro s-o apuce. Abandonându-l pe Doudou, iată-l alergând la rândul său în stradă.

Alături de Gavroche, deja încremenit, sub lumina soarelui din ce în ce mai scăzută, căzu în genunchi.

Niciodată, nicio carte nu-i adusese atâta suferinţă. Niciuna.

De fapt, ba da.

Una singură. îşi aminti acum.

închise ochii. Mâna îi rătăcea peste postavul năclăit al hainei, pe sub care se mai simţea încă răzbătând un rest de căldură. Pentru foarte puţin timp, din păcate!

O singură carte, e drept. Una dintre puţinele pe care le-a terminat (era foarte micuţă!).

Cum plânsese citind pasajul acesta!

Pe urmă n-a mai fost nimic, decât o fulgerare galbenă
pe lângă glezna lui. A rămas o clipă nemişcat. N-a ţipat.
S-a prăbuşit încet, cum se prăbuşeşte un copac.
Şi niciun
zgomot nu s-a auzit, din pricina nisipului.[1]

Guillaume plângea, plângea, zdrobit de o imensă tristeţe. Ida, Gavroche... Toate fiinţele pe care le iubea dispăreau una după alta.

În afară de durerea care-i sfâşia inima, nu mai era conştient de nimic. Nici de luptele care se reluară după câteva minute, nici de Doudou, nici de Parisul trecut prin foc şi sabie, nici de stindardul zdrenţuit ce flutura sus, simbolizând speranţa unui popor. în jurul lui totul se ştersese, luat parcă de o tornadă. Oamenii fuseseră măturaţi, decorul răsturnat.

Singur cu suferinţa lui, se trezi în deşert.

---

1 ***Micul****print,* **autor Antoine de Saint-Exupéry, traducere de Benedict Corlaciu. (n.t.)**

într-atât de tainic e tărâmul lacrimii.

— Buna ziua, îi spuse o voce neobişnuită de lângă el, tu de pe ce planetă eşti?

Guillaume tresări, ridicându-şi capul spre cel care-i vorbise. Şi rămase perplex.

Era un omuleţ blând şi blond, într-un costum verde şi cu un fular mare, care îl privea grav şi care-i repetă (căci nu renunţa niciodată la o întrebare odată pusă):

— Tu de pe ce planetă eşti?

Guillaume se ridică dintr-un salt.

— Dar... unde sunt?

— La mii de kilometri de orice zonă locuită. într-adevăr, până departe în zare, numai şi numai nisip.

O gigantică întindere aurită se unduia până la orizont, ba chiar şi mai departe, dincolo de putinţele privirii. Pe linia curbă ce separa cerul de pământ lucea un astru roşu, rotund: o bulă incandescentă.

— îmi plac apusurile de soare, spuse omuleţul, cu un zâmbet extaziat.

Câteva clipe, el contemplă imensitatea necuprinsă, apoi, în- torcându-se din nou spre Guillaume, spuse:

— Nu eşti de pe-aici? De pe ce planetă eşti? întrebă el pentru a treia oară.

Ca să fim sinceri, Guillaume nu prea ştia. Era cam tulburat de toate câte abia i se întâmplaseră şi nu-i venea uşor să-şi adune gândurile.

— Mă întreb dacă nu cumva visez... murmură el ca pentru sine.

Copilul îi aruncă o privire curioasă.

— Pe lângă tine nu sunt urme de paşi. Deci nu ai venit pe jos.
— Nu, răspunse Guillaume.
— Atunci şi tu ai picat din cer... Vii de pe o stea sau dintr-un avion?
— Nici una, nici alta, vin dintr-o carte.
— Dintr-o carte?
Guillaume îşi simţea încă hohotele în gât.
— Da, dintr-o carte în care am văzut pe cineva murind.
Suspină, apoi îşi luă seama.
— Tu eşti Micul Prinţ, nu-i aşa?
Copilul începu să râdă.
— Mă cunoşti?
— Te credeam mort şi pe tine...
Râsul Micului Prinţ se ofili ca o floare.
— Ai sosit prea devreme: aici e locul, dar nu e momentul. Aniversarea sosirii mele pe Pământ e mâine.
— Mă bucur, spuse Guillaume.
— De ce te bucuri?
— Mă bucur că eşti încă în viaţă. Nu mai vreau să văd pe nimeni murind. Gavroche era prietenul meu, cânta, mesteca gumă, iar acum e la pământ, în mijlocul măcelului, scăldat în propriul sânge. Urăsc cărţile în care oamenii mor.
— Pentru că nu le deschizi la pagina potrivită, spuse Micul Prinţ.
— Cum adică?
— Ce e bine în povestiri este că putem oricând să ne întoarcem.
— Ce vrei să spui?

— Este avantajul pe care îl au cărţile în faţa vieţii reale. În viaţa reală, când apare o dramă, se spune: „Cât mi-ar plăcea să mă întorc în trecut, să profit de fericirea de dinainte!" Lectura ne oferă această posibilitate: e suficient să reiei capitolele precedente şi retrăieşti momentele plăcute ori de câte ori doreşti.
Guillaume nu se gândise la lucruri din acest unghi.
— Gavroche trăieşte încă, în *Mizerabilii,* îşi dădu seama. Şi o să pot să-l regăsesc oricând voi dori.
Dintr-odată, simţi o uşurare în suflet.
— Dacă vrei să nu mai moară niciodată, n-ai decât să nu citeşti pasajul cel urât, spuse doct Micul Prinţ.
Se gândi o clipă, apoi reluă:
— Am cunoscut pe cineva care făcea şi mai mult: rescria finalul cărţilor care se terminau prost, ca să existe mereu „happy end". Şi aşa nu avea niciodată impresia că-şi pierde prietenii.
Guillaume se arătă din ce în ce mai interesat.
— E o idee bună, spuse el. M-am gândit deja la asta...
Apoi îşi aminti de Ida şi de Idda şi bucuria îi dispăru.

Soarele apuse. Pe linia orizontului nu mai rămăsese decât un vag

halou purpuriu, care se stingea încetul cu încetul. Umbra invada cerul, pregătind cu grijă calmul nopţii deşertice

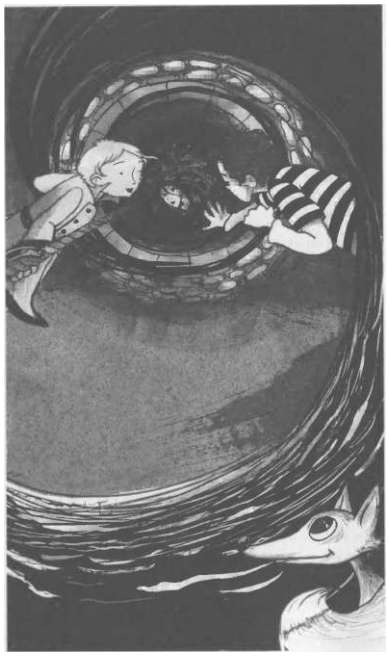

— Ai auzit vorbindu-se despre o carte fermecată? întrebă Guillaume.
— Nu, îi răspunse Micul Prinţ. Pe parcursul călătoriei mele, am întâlnit geografi şi cărţi cu cifre, dar nicio carte fermecată.
— Şi prietenul tău aviatorul?
Micul Prinţ dădu negativ din cap.
— El n-are decât un jurnal de bord unde desenează oi.
— Păcat... suspină Guillaume.
— Nu fi trist, îi spuse Micul Prinţ. Eu cunosc o vulpe care ştie multe lucruri. Poate că o să te ajute...
— Poate, zise Guillaume, simţind că-i renaşte speranţa.
— Să mergem la ea, locuieşte nu departe de aici.
Şi, pe când Luna apărea pe firmament, însoţită de alaiul ei de stele (dintre care cea a Micului Prinţ era chiar deasupra), cei doi porniră la drum.
— A fost odată o tânără cu părul lung, spuse Guillaume agale. O iubeam.
— Eu iubeam o roză. Avea patru spini şi nimic altceva pentru a se apăra împotriva tigrilor şi era foarte cochetă.
— Şi a mea era foarte cochetă: a schimbat-o pe *Alice în Ţara Minunilor pe* o fustă.
Tăcură amândoi, bântuiţi de amintiri. Şi, înaintând în tăcere, ajunseră aproape de vizuina vulpii.
— U-u! strigă Micul Prinţ, ţi-am adus un prieten.
Din adâncurile pământului, ajunse până la ei o voce adormită:
— E noapte, animalele sălbatice nu ies niciodată noaptea. E legea naturii.

— Nici chiar vulpile îmblânzite?
— Nici chiar vulpile îmblânzite. Ce vrea prietenul tău?
— Caută o carte fermecată.
Din adâncurile pământului, se auzea cum vulpea căsca.
— Esenţialul e invizibil pentru ochi, mormăi ea.
— Ştiu, mi-ai mai spus asta.
— Adevărul stă în puţ.
— Ce vrea să însemne asta?
Dar vulpea nu mai răspunse: adormise la loc.
— N-o să mai scoatem nimic de la ea, spuse Micul Prinţ cu părere de rău.
Guillaume ridică din umeri.
— Mare lucru...
— Mă întreb ce-a vrut să spună cu povestea asta cu adevărul şi puţul...
— Habar n-am... Poate că visa cu ochii deschişi.
— Ştiu un puţ, vrei să te duc acolo? Nu se ştie niciodată.
— Nu se ştie niciodată, spuse Guillaume.
Şi făcură cale întoarsă.
În zori, ajunseră la puţ.
Lucru curios, acesta nu arăta ca puţurile sahariene, care sunt nişte găuri simple, săpate în nisip. Era un puţ sătesc, cu ghiz- duri din pietre mari, şi avea roată, frânghie şi ciutură.
Micul Prinţ râse, puse mâna pe frânghie şi se jucă apoi cu roata. Aceasta gemu ca o giruetă veche, nebătută de vânt de multă vreme.
— Auzi? spuse Micul Prinţ, am trezit acest puţ şi acum cântă.

Apoi redeveni serios:
— Mi-aş dori să te reîntâlneşti cu fata cu părul lung şi cu prietenul tău Gavroche.
— Şi eu mi-aş dori, spuse Guillaume.
— Eu o să mă duc să-mi revăd floarea. Mâine mă întorc pe planeta mea.
— Succes! îi ură Guillaume.
— Eu şi tu vom fi foarte departe unul de altul.
— Nu mai departe de-atât: va fi de-ajuns să deschid cartea la pagina potrivită şi te voi regăsi ori de câte ori am chef.
îşi zâmbiră minunat de complice, apoi Guillaume se aplecă peste marginile puţului.
— Crezi că adevărul e acolo jos? întrebă el.
Adânc de tot, foarte departe, apa strălucea, iar Luna se reflecta în ea. Dar... Dar nu, nu era faţa turtită a Lunii cea care se zărea în tremurul apei, ci chipul blând al Idei.
Şi Ida îl striga. De la capătul tunelului, ea-i făcea semn să vină.
— Adio! îi spuse Guillaume Micului Prinţ.
Dar Micul Prinţ nu-l auzi. Vorbea cu cineva ascuns printre firele de nisip. Un şarpe galben şi subţire ca un deget.
Atunci Guillaume sări în puţ.

17.

Căderea era lungă, lungă... Guillaume continua să cadă. Acum, Ida dispăruse. La fel şi apa. Sub el, negru absolut. Dar, lucru ciudat, avea impresia că această cădere era foarte lentă, ceea ce-i dădea ocazia plăcută de a privi în jur.

Pereţii puţului erau acoperiţi de rafturi, iar din loc în loc erau agăţate hărţi geografice. „Ce ciudat, îşi spuse Guillaume, recunosc acest loc. Mi se pare că am mai fost pe-aici, nu foarte demult..."
În trecere, luă un borcan de pe unul dintre rafturi. „Gem de portocale", scria pe el. Dar, spre marea sa dezamăgire, un gurmand şi mai mare decât el i-o luase înainte, căci chiseaua era goală. Nu îndrăzni să-i dea drumul, de teamă să nu-i cadă cuiva în cap, şi o puse la loc cu grijă.
Unde o să ajung? se întrebă el cu uşoară îngrijorare. Poate de cealaltă parte a Pământului? Ce caraghios ar fi să ajung printre oameni care merg cu capul în jos!
Ce idee stupidă! De parcă locuitorii Australiei ar fi altfel decât noi. Şi-atunci atracţia gravitaţională ar fi doar pentru câini?
îndelung, îndelung, el continuă să discute de unul singur, ca să-şi ocupe timpul cât era în cădere. Şi, în cele din urmă, tocmai când se aştepta mai puţin, ateriză.
Se prăbuşi pe un morman de crengi şi de frunze îngălbenite fără a se lovi câtuşi de puţin. Uf!
Se ridică în picioare şi se scutură.
— Ia te uită cine e aici! spuse cineva de lângă el.
Guillaume sări în sus de bucurie.
— Alice! Cât mă bucur că te văd! Unde sunt ceilalţi?
— Te aşteaptă mai departe. Au făcut un picnic ca să le treacă timpul şi abia te-aşteaptă.
înfierbântat, Guillaume scrută împrejurimile.
— Cum ieşim de-aici?

— Ţinându-ne după iepurele cel alb. Trebuie să sosească.
Nu foarte departe, se auzi un pas grăbit.
— Ia uite-1!
— Pe urechile şi mustăţile mele, am întârziat! spuse o voce angoasată, care se apropia în viteză. Proprietarul acesteia trecu pe lângă ei fără să-i vadă. Avea privirea pironită pe ceas şi părea foarte îngrijorat. Guillaume se luă imediat după el.
— Vii? o întrebă el pe Alice.
— Vreau să-i spune două vorbe Reginei de Inimă Roşie. Du-te, vin şi eu mai târziu.
Labirintul subteran dădea într-o prerie. După câteva minute - sau câteva ore, timpul nu contează în cărţi! - de cursă nebunească, Guillaume ieşi în plină lumină.
Fu primit cu urale entuziaste.
Idda, Adi şi Doudou, aşezaţi în iarbă printre floricele, înfulecau tarte cu rubarbă.
— Iată-te, în sfârşit! îi strigă Doudou cu gura plină. Mă întrebam pe unde umbli.
— Ne-am făcut griji pentru tine, adăugă Adi, cu oarecare reproş în voce.
— Mă săturasem *trosc* să tot *clic* aştept de una singură!
Doudou îşi regăsise ritmurile sale:
— Ia-zi,-amice,-ce-ţi-s-a-ntâmplat.-Deodată-te-ai-evaporat.- Şi-toată-lumea-se-ntreba-cum-ai-făcut-aşa-ceva!
— Nici nu ştiu măcar. Am impresia... că sunt cărţi care au pasaje secrete ce le leagă unele de altele.
— Ce-nţelegi prin „pasaje secrete"? întrebă Adi.

— De felul... asociaţiilor de idei...
— Explică-ne-un-pic,-suntem-în-întuneric! Şi-din-această-po- veste-nu-nţelegem-nimic!
— Din strada Chanvrerie am fost proiectat în Deşertul Sa- hara în momentul în care... (se concentră puternic)... moartea lui Gavroche m-a făcut să mă gândesc la cea a Micului Prinţ.
În Idda, ca bibliotecară ce fusese, se trezi ceva: ea cunoştea foarte bine acest fenomen!
— Marile teme ale literaturii, cum e şi moartea la o adică, *bang pleosc pleosc*, sunt comune multor autori, dar fiecare le abordează dintr-un unghi diferit. *Trosc bum*. Asta-i dă cititorului dorinţa de a trece de la o carte la alta atunci când îl interesează subiectul. *Puf*. La asta servesc bibliografiile care se găsesc adesea la finalul operelor: scriitorul îşi citează sursele, influenţele, *gagaga clic*, ca să profite toată lumea de ele.
— Ciudat, nu? rosti Guillaume, care nu urmărise prea bine raţionamentul.
Ciudat, într-adevăr... Dar, pentru moment, adolescenţii aveau lucruri mai importante de făcut.
— Vrei prăjitură cu mere? îl întrebă Adi. Doar dintr-asta a mai rămas.
Nici nu începea refuz: Guillaume nu mai mâncase nimic de... cinci cărţi!
Se aruncă asupra prăjiturii şi exclamă cu ochii strălucind:
— Mmmm! Delicios! De unde sunt tartele astea?
Iar ceilalţi trei îi răspunseră la unison:
Regina de Inimă Roşie Din cărţile de joc împarte
Spre bucuria noastră vie O bunătate de tarte.
Refrenul Iddei:

Bufpam pam pam trosc param.

— Deci totuşi nu-i aşa de rea? se miră Guillaume.

— În realitate, nu pentru noi le-a pregătit, ci pentru oaspeţii ei. Alice le-a şterpelit pe când se răceau, îi explică Adi râzând.

— Diabolica-Regină-voia-capul-lui-Alice,-dar-acum-s-a-rezol- vat-şi-ele-petrec-de-vis!

— Ba chiar joacă şi cricket împreună!

— Şi legat de cartea fermecată a apărut vreo noutate? se interesă Guillaume, odată cu ultima înghiţitură.

Chiar în acea clipă, o claie roşcată răsări în grup, strigând în gura mare:

— Am ceva să vă arăt!

Şi Morcoveaţă se întinse pe jos, în mijlocul firimiturilor de mâncare.

— Ia uitaţi! spuse el întinzându-le o scrisoare.

Guillaume i-o luă din mâini.

— Nu e lipsit de discreţie să citeşti corespondenţa care nu ţi-e destinată?

— Îţi dau voie, îl linişti Morcoveaţă, frecându-se la nasul în care primise o afurisită de lovitură.

Scrisoarea era datată 24 decembrie 1881:

Dragul meu Morcoveaţă,

îmi ceri să-ţi trimit Henriada *lui François-Marie Arouet*

de Voltaire şi Noua Eloiză *de Jean-Jacques Rousseau.*

Scriitorii de care-mi vorbeşti au fost oameni ca mine şi

ca tine. Ce-au făcut ei poţi face şi tu. Scrie cărţi, le vei

citi apoi.

— E de la tata, preciza Morcoveaţă.
Se umflă în pene şi urmă plin de mândrie:
— O să primesc această scrisoare peste câţiva ani, când voi fi la liceu la Paris şi voi urma sfatul tatei. (Am citit asta la finalul cărţii.) Aveai dreptate, Doudou! Mai târziu voi deveni celebru şi-mi voi povesti nefericirea tuturor. Doamna Lepic o să fie detestată de generaţii de copii! îşi încreţi cu insolenţă năsucul cârn, pătat de pistrui.
— Dar asta nu mă va împiedica totuşi să-i citesc pe Voltaire şi Rousseau.
— Voltaire şi Rousseau... murmură Guillaume, puţin melancolic, Voltaire şi Rousseau.
Şi începu să fredoneze încet:
Am căzut stingher Din vina lui Voltaire, Cu faţa-n colb maro Din vina lui...
I se puse un nod în gât. Apoi se gândi din nou la Micul Prinţ.
— O să-l regăsesc pe Gavroche oricând voi vrea citind *Mizerabilii,* murmură el consolat. Şi o să-i cer să mă înveţe toate strofele cântecului său.
— Mărunţişurile astea ale voastre sunt bune şi frumoase, *bum trosc,* dar asta nu ne face să înaintăm prea mult! protestă Idda, dând din picioare.
Tocurile i se afundară în iarbă, unde formară colonii de găuri.
— Trebuie să punem cap la cap toate informaţiile pe care le avem şi să vedem dacă nu există vreo pistă... propuse Doudou.
— Bună idee!

Se aşezară în cerc.

— începe, îi spuse Adi Iddei.

— Eu am găsit, *buf,* o carte fără poze şi fără dialog, *clic clac.* Dar sora lui Alice nu a vrut să mi-o dea, *poc,* căci avea nevoie de ea la şcoală.

— Păcat. Şi tu, Doudou?

— Eu am găsit litera „E".

Patru priviri întrebătoare se întoarseră către el.

— Ce-i cu litera „E"?

— *A-negru-E-alb-l-roşu-U-verde-Oooo-albastru...* recită Doudou în stil rapp.

Apoi se linişti şi adăugă:

— E începutul unui poem de Rimbaud. Pentru el, fiecărei vocale îi corespunde o culoare.

— Vrei să spui că albul de la „E" este un indiciu pentru căutările noastre?

— Bineînţeles, chiar Rimbaud mi l-a dat. Dar nu mă întrebaţi la ce-o să ne fie de folos, că n-am nici cea mai vagă idee.

— Bine, o să revenim la asta mai târziu. Şi tu, Morcoveaţă?

— În afară de scrisoarea de la tata, nu văd nimic altceva. Dar eu sunt în afara jocului: nu fac parte din grupul vostru!

— *„Scrie cărţi, le vei citi apoi",* murmură Guillaume dus pe gânduri. Am un prieten care mi-a spus aproape aceleaşi lucru adineauri. El vorbea de „happy end".

— Tu nu ne-ai adus nimic ca indiciu apropo de cartea fermecată? întrebă Adi.

— *„Esenţialul e invizibil pentru ochi."* O vulpe a bălmăjit asta în somn. Dar nu ştiu dacă ne poate ajuta.

— OK... Asta-i tot? întrebă Adi făcând turul asistenţei.
Era tot. Nimeni nu mai culesese altceva.
-Nu-i-mare-lucru,-prieteni,-nu-i-aşa?-Dacă-vreţi-părerea-mea!-
Cercetarea-noastră-e-nulă,-arhi-nulă!-N-am-înaintat-nici-cât-o-vir- gulă! se plânse Doudou.
Cu toţii plonjară într-un ocean de gânduri, întorcând pe toate părţile elementele acestui puzzle în încercarea de a alcătui un ansamblu coerent.
— Concluzionând, reluă Guillaume foarte concentrat, cartea fermecată ar fi deci...
— O carte *buf* fără poze şi dialog...
— De culoare albă...
— Unde esenţialul e invizibil pentru ochi...
— Şi care trebuie scrisă pentru a fi citită apoi...
Un zgomot înspăimântător sublinie această ultimă frază:
— *TROSC BUF PARAM PAM CLIC CLAC!* urlă Idda care, de entuziasm, îşi pierdu echilibrul şi se lovi la cap.
— Aaaa... ce vrei să spui cu asta? o cercetă Adi, ajutând-o să se ridice.
— Am găsit, *bum* fad AM GĂSIT!
Era toată roşie, cu părul zburlit şi gesturi dezordonate, ceea ce o făcea şi mai urâtă.
— Veniţi *bufe*u mine, ordonă ea pe un ton ce nu admitea replică.
Această criză de autoritate era de-a dreptul inutilă: ceilalţi patru erau devoraţi de curiozitate. Erau gata s-o urmeze oriunde, chiar şi într-o

enciclopedie dacă era nevoie. Chiar şi între paginile unui tratat de filosofie, de ştiinţă sau de matematică. Sau într-una dintre acele opere aride care zac în fundul rafturilor şi pe care nu le deschide nimeni niciodată, pentru că din ele nu se înţelege nimic.

18.

înapoi în bibliotecă. De astă dată, Morcoveaţă participa şi el: ca viitor autor, simţea că descoperirea cărţii fermecate îl privea şi pe el.

Totul era liniştit. Paznicul se reîntorsese să se culce, lăsând pe a doua zi aranjarea cărţilor. Afară începeau să se ivească zorii, dar cei cinci aventurieri erau prea nerăbdători ca să-şi bată capul cu asta. Peste o clipă vor ŞTI.

Idda, care cunoştea locul ca pe buzunarul său, străbătea intervalele cât de repede putea. „Ţac, ţac, ţac", se auzeau pantofio- rii ei pe parchetul ceruit. Acest sunet îl umplu brusc de nostalgie pe Guillaume.

„Oh, Ida, Ida, te voi revedea oare într-o zi?", se gândi el cu inima strânsă

Viziune fugitivă, adorabilă, a unei atrăgătoare tinere cu pelerină ce-şi depunea pe obrazul unui băiat, într-o noapte cu lună plină, buzele sale uşoare, uşoare, uşoare, ca nişte aripi de fluture. Apoi orologiul bătuse trei ceasuri, iar fluturii zburaseră.
Idda ştia foarte bine unde se duce. Fără ezitare, ea traversă sala şi se îndreptă către un raft, alături de biroul bibliotecarei. Şi acolo...
(Guillaume, Doudou, Adi şi Morcoveaţă îşi ţineau răsuflarea.)
... ea întinse mâna, aaa... piciorul... nu, mâna... spre o carte groasă...
(Guillaume, Doudou, Adi şi Morcoveaţă nu îndrăzneau să facă vreo mişcare. Îi usturau ochii de cât de intens o priveau pe Idda.)
...o extrase cu greu...
(Se auzea musca, dacă ar fi existat muşte în acest anotimp.)
...şi o ţinu în faţa ochilor...
— Cartea *taram* fermecată! anunţă ea solemn.
Ceilalţi se grăbiră spre ea. Voiau să vadă, să atingă, să palpeze comoara.
Coperta din piele neagră era atât de fină!
Opt mâini febrile se prinseră de această copertă, care mai de care s-o deschidă...
Oare ce-or să descopere înăuntru? Ce mister fantastic? Ce revelaţii, ce vrăjitorii? Ce magii negre de dincolo de mormânt?
— Ce? exclamă Guillaume perplex.
— Dar...
— Nu sunt decât pagini albe înăuntru!

Ca surpriză, e chiar o surpriză bună! Şi o decepţie în acelaşi timp!

— A meritat osteneala de a căuta ca nebunii o carte care nici măcar n-are text?! protestă Guillaume.

— Un caiet obişnuit ar fi fost de-ajuns!

— Ne-am agitat degeaba!

Dominând aceste proteste, grimasele Iddei se auziră oribile:

— DEGEABA *BUF CLAC TROSC*? DEGEABA? DAR SUNTEŢI COMPLET *PAC* IDIOŢI, PE CUVÂNT!

Ea strânse volumul la piept (mă rog, la ceea ce-i servea drept piept, spaţiul greu de definit dintre gât şi genunchi).

— Ani la rând, *trosc,* m-am întrebat la ce putea servi *puf bang* această carte fără text pe care o descoperisem *ţac ţac* din întâmplare şi pe care am aşezat-o *poc* în apropiere de biroul meu. Era *prrrrrr* evident, totuşi! Ar fi trebuit să înţeleg! Cartea goală... *gâlgâl.* Cea pe care fiecare autor a avut-o în mâinile sale înainte să o umple *piu-piu* cu opera sa...

Toată lumea o asculta cu gura căscată.

— Dacă mi-aş fi dat *poc poc* seama de asta mai înainte... se la- mentă ea.

Cu o privire amplă, îmbrăţişă toată biblioteca.

— ...ar fi existat *trosc* şi cărţi semnate *param* cu numele meu printre toate *clic* acestea!

Tresăriri hidoase îi agitau ochii stricaţi, care se învârteau ca nişte astre pe orbită. Era modul ei de a-şi arăta regretul.

în depărtare, orologiul bisericii bătu de şapte.
— E-ora-de-trezit-ca-să-mergem-la-şcoală! Yo,-prieteni,-s-o-ntin- dem-din-această-salăî remarcă Doudou, căscând de să-şi rupă falca.
— Am face bine s-o ştergem discret, întări Guillaume: dacă ne vede cineva ieşind de-aici, am băgat-o pe mânecă!
— Mai ales cu rafturile astea stricate, adăugă Adi. O să fiţi acuzaţi de vandalism.
— Bine, păi eu mă duc, spuse Morcoveaţă, păşind dincolo de coperta cărţii sale. Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi!
Se ţinu de nas de parcă s-ar fi aruncat într-o piscină şi dispăru după un ultim salut.
Spre norocul lor, fiind dimineaţa devreme, pe stradă era puţină lume. Guillaume şi Doudou se făcură mici pentru a se strecura afară din clădire, urmaţi de Idda şi de Adi, care nu aveau de ce să fie precaute. Nefiindu-le somn (creaturile imaginare nu dorm, e bine ştiut!), ele se alergau pe trotuar râzând.
— Mergem acasă, Adi?
Şi fiecare băiat, urmat de fantasma sa, o luă încetişor pe drumul spre casă.

19.

întâmplarea făcea ca mama şi tata să doarmă încă, dar ceasul deşteptător urma să sune în curând.
Guillaume se spălă puţin, se schimbă şi ieşi din cameră chiar când mama se pregătea să-l trezească.
— Ce matinal eşti! se minună ea. îmi pari neobişnuit de grăbit să te duci din nou la şcoală!

— Da, spuse Guillaume, mai ales la orele de franceză. Fără alt comentariu, mama se îndreptă către baie. Replica
fiului ei o impresionase. Acest zel nu-i stătea în fire, totuşi!

— Eşti sigur că totul e în regulă? întrebă ea de departe, uşor neliniştită.

— Perfect!

Un altul care nu-şi revenea din mirare era domnul Pennac. Atenţia cu care Guillaume urmărea lecţiile de gramatică, eforturile pe care le făcea la dictare şi la exprimarea în scris îl lăsau mut. În loc să viseze cu ochii deschişi cum făcea de obicei, leneşul ăsta se pusese pe treabă, zău! Şi, culmea culmilor, ceruse cu împrumut dicţionarul clasei pentru a-şi perfecţiona vocabularul! Haida-de! Eforturile sale fură încununate de progrese spectaculoase. După câteva săptămâni, ortografia, execrabilă înainte, devenise mediocră, apoi de trecere şi curând suficient de bună.

Proful nu mai văzuse niciodată un asemenea reviriment!

Şi asta nu era totul: Guillaume citea! Şi nu orice, nu benzi desenate!

— *Mizerabilii,* se mira domnul Pennac, *Morcoveaţă,* Rimbaud! Dar ce-ai păţit, copile?

Guillaume zâmbea şi nu-i răspundea. Cine, în afară de Dou- dou, ar înţelege că fiecare efort, fiecare progres cât de mic îl apropia de tânăra cu părul lung? Cea pe care o iubea şi care, asemenea unui fluture în crisalida sa, aştepta, sub oribila

înfăţişare a Iddei, să ia naştere dintr-un pic de talent...
— Diseară, şopti în sfârşit Guillaume către prietenul său Doudou.
Doudou făcu ochii mari.
— Eşti sigur că eşti gata?
— N-am mai făcut nicio greşeală de ortografie la ultima lucrare de control.
— Şi punctuaţia?
— Cred că am ajuns să înţeleg sistemul. E de-ajuns să ştii să respiri, ca atunci când faci sport sau-ca-atunci-când-cânţi-rapp,- prietene! adăugă el, făcându-i complice cu ochiul.
Un zâmbet imaculat destinse figura întunecată a lui Doudou.
— Atunci, dă-i bătaie, prietene! Bagă mare!
Adi, care nu pleca niciodată de lângă Doudou, nici măcar la ore - dar, cum era invizibilă, nimeni nu-şi dădea seama apăru lângă el ţopăind.
— Ai nevoie de o mână de-ajutor?
— Desigur: într-un astfel de moment, prietenii sunt importanţi!
— Yo!
În aceeaşi seară, Guillaume o întrebă pe mama:
— Se poate ca Doudou să rămână să doarmă la noi?
În general, mama nu era de acord, dar, ţinând cont de ultimele rezultate şcolare ale fiului său, ar fi fost urât din partea ei să-i refuze această bucurie. Cu atât mai mult cu cât începea weekend-ul.
— Cu condiţia să nu staţi până târziu! preciza ea.

Guillaume îi promise. La fel şi Doudou. Ba chiar şi Adi,
dar mama nu o auzea. Să nu-ţi ţii o promisiune e oare chiar atât de grav?
într-un colţ al camerei, Idda se chircise ca o păpuşă veche pe jumătate stricată, uitată în fundul unei cutii cu jucării. îi ţinea companie ursuleţul lui Guillaume - cel cu care dormea când era mic şi pe care nu se putea hotărî să-l arunce, chiar dacă făcuse molii -, alături de un tren electric rupt, un joc de „Lego" din care lipseau jumătate dintre piese şi cărţi ferfeniţite de benzi desenate. Ce mediu trist pentru o fantasmă!
într-atât se săturase să aştepte încât, după descoperirea cărţii fermecate, se adâncise într-un soi de letargie: nu mai vorbea, nu mai râdea; se făcuse mică, discretă, ca să nu-l deranjeze pe Guillaume de la treaba lui. Era atât de ştearsă, că acesta din urmă aproape că uitase de prezenţa ei stânjenitoare, pe cuvânt!
Doudou a fost cel care a scos-o fără menajamente din somnolenţa ei:
— Scoală, leneşo! A venit ziua cea mare!
— Seara cea mare, mai bine zis! îl corectă Adi.
Idda deschise un ochi, îl roti în toate sensurile, scoase sunetul ei de maşinărie stricată *„bum buf clic clac"* şi-şi privi tovarăşii unul după altul.
— Sunteţi siguri *piu piu* că e pregătit? spuse ea neliniştită.
Nu avea niciun chef să devină din nou subiect de experiment!
O dată i-a fost de-ajuns!

Afară, pe cer, se adunau nori negri şi groşi, de ploaie. Se pregătea o furtună. Pe firele electrice, cârduri posomorâte de păsări aşteptau aversa. Apartamentul de vis-a-vis nu fusese închiriat şi asta era cu atât mai bine: Guillaume n-ar fi suportat! Să vadă altă siluetă şi nu pe Ida profilându-se în spatele perdelelor i-ar fi frânt inima!

Fereastra întunecată era ca o gaură în faţadă, ca un ochi orb.

— Ai lumânări? îl întrebă Adi.

— Lumânări? Pentru ce?

— Pentru ceremonie. Toate ceremoniile se fac la lumina lumânării, nu ştiai?

Păşind ca o pisică, Guillaume se duse să caute în bucătărie.

— Nu e în interesul nostru ca părinţii mei să ne surprindă, spuse el aprinzându-le: le e frică mereu să nu dau foc la casă!

Micile flăcărui tremurătoare care luminau singure camera atestau însemnătatea momentului.

— Ce-atmosferă-de-film-de-groază! Super,-prieteni,-vom-avea- atenţia-treză! spuse încântat Doudou, cu un fior de entuziasm.

— Du-te şi ia cartea fermecată, zise Adi.

Cartea era în dulap, alături de dicţionar. Guillaume le luă pe amândouă şi le puse pe birou. Un fulger brăzdă noaptea, urmat de un bubuit de tunet. Imediat începu să plouă mărunt. Vis-â-vis, faţada oarbă părea că plânge.

Toc, toc, toc, toc, se auzeau picăturile de apă lovind în geam. Guillaume se gândi la tocurile Idei.

— Ne apucăm? întrebă Adi.

Guillaume dădu afirmativ din cap. Era foarte emoţionat. La fel de emoţionat ca înaintea unei lucrări de control, ba chiar mai tare: miza nu era aceeaşi. Un rezultat şcolar era totuşi mai puţin important decât o resurecţie

!Deschise cartea fermecată cu coperta ei de piele fină. În interior, hârtia albă luci misterios. Cum lucește nisipul deșertului sub lumina lunii.

„Esenţialul e invizibil pentru ochi.'"

Invizibil, poate, dar există! Esenţialul există, palpită în creuzetul acestor pagini! Pentru a-l revela, e suficient să scrii.

— Deci? rosti Adi nerăbdătoare.

Un al doilea fulger, un al doilea tunet. Guillaume îndreptă pixul spre foaie.

— Povestesc ce s-a întâmplat în realitate sau ceva imaginar?

— Asta stabileşti tu, prietene!

— Tu, Idda, ce crezi? Pe tine te priveşte direct, după părerea mea.

— *Bum pararam,* spuse Idda umil.

Dar nu era greu de observat că avea ceva în minte.

Adi înţelesese. Intuiţia feminină, fără îndoială. Sau solidaritatea fantasmelor.

Se ridică, se apropie de Guillaume şi-i spuse ceva la ureche.

— De acord, spuse Guillaume.

Şi începu să scrie.

A fost odată ca niciodată o tânără care visa să fie scriitore...

— Au! horcăi Idda ca şi ciupită de un ţânţar.

— Ai mâncat un A din „scriitoare"! îi suflă Adi.

Ce început bun: o ştersătură în cartea fermecată!

— Ah, fir-ar să fie! bombăni Guillaume.

— Foloseşte dicţionarul! îi sugeră Doudou.

Adi se strânse lângă acesta din urmă, cuprinsă de un frison: şi dacă lucrurile merg rău şi de această dată? Biata Idda n-ar supravieţui încă unui eşec.

— Uite-o cât e de abătută, îi şopti amicul cel negru tovarăşei sale.

Idda se întinsese pe pat. Era slăbită şi palidă. Spasmele o făceau să arate bolnavă. Foarte, foarte bolnavă.

— Măcar de-ar reuşi! îşi dori Adi din tot sufletul.

...scriitoare. Dar, pentru asta, trebuia să descopere cartea fermecată. Care este...

Idda făcu o grimasă înfiorătoare.

— Fără punct! strigă Adi.

— Nu se pune niciodată punct între o propoziţie principală şi o subordonată! întări Doudou.

Boabe mari de transpiraţie apărură pe fruntea lui Guillaume.

— O virgulă atunci?

— Dacă vrei, e o chestie de respiraţie. în acel loc, virgula e facultativă.

— O pun sau nu? se enervă Guillaume.

— încearcă în ambele moduri, o să-l alegi pe cel mai bun, spuse Adi.

— ...cartea fermecată care este cheia scriiturii... cartea fermecată, care este cheia scriiturii...

— Fără virgulă, spuse Adi tranşant.

— Ba nu! replică Doudou.

— Idda, tu ce crezi?

Idda adormise. Această dezbatere nu o privea: ambele versiuni erau corecte. Oricare ar fi decizia luată, nu va avea de suferit din cauza ei.

— Hai că nu pun, se hotărî Guillaume.

...cartea fermecată care este cheia scriiturii.

— În ritmul ăsta o s-o ţinem până mâine dimineaţă! suspină Adi.

— *Or, această carte fermecată se găsea la bibliotecă. Şi cum tânăra, care se numea Ida* (un singur D), *nu îndrăznea să meargă acolo de una singură, făcu* (perfect simplu sau mai mult ca perfect?)...

Se întoarse către prietenii săi.

— Doar perfect simplu, spuse Doudou.

Furtuna se dezlănţuise de-acum. Fulgere şi tunete se succedau aproape fără întrerupere. Pârâitul ploii deveni asurzitor.

— Yo,-prieteni,-ce-stihii! O-adevărată-noapte-a-morţilor-vii! nu se putu împiedica Doudou să comenteze.

— Şşşt! îl repezi Adi.

— *...făcu apel* ia *vecinul ei de vis-a-vis* (cu liniuţe), care era *îndrăgostit de ea şi amândoi plecă...*

— Plecară! strigară Adi şi Doudou în cor, în timp ce Idda se ridică pradă unei crampe subite.

— *...şi amândoi plecară în căutarea cărţii fermecate.*

Guillaume se opri şi se şterse pe frunte. Avea nevoie de încurajări pentru a susţine efortul teribil pe care-l făcea.

— O gumă? îi propuse Doudou.

— Nu încape refuz.
Nu sunt consilier,
Din vina lui Voltaire,
Viersul vi-l fac cadou,
Din vina lui Rousseau, fredonă Guillaume, mestecând gumă cu aromă de anason.
Revigorat, se reapucă de scris.
Am să v-o (cu liniuţă) *descriu pe Ida, căci era foarte frumoasă. Avea păr lung şi negru, care îi cădea pe umeri, şi un chip drăguţ. Sub pelerina neagră purta o fustă pe care o primise la schimb pentru* Alice în Ţara Minunilor *şi era încălţată cu nişte panto- fiori care făceau caldarâmul să cânte.*
Fără greşeală! Adi şi Doudou aplaudară.
— Ai folosit chiar şi o figură de stil: caldarâmul care cântă, ce expresie frumoasă! E din ce în ce mai bine!

Cu un zâmbet victorios, Guillaume

reluă.

O porniră amândoi spre bibliotecă, ţinânduse...

— Liniuţă! ţipă Adi la el.

— *...ţinându-se de mână. Era frumos ca în vis. Pătrunseră înăuntru printr-o uşiţă secretă* (ah, ce cuvânt frumos!), *intrând în universul cărţilor. Trecând pe lângă ele, vecinul, Guillaume pe numele său, se uita la titlurile cărţilor.* Mizerabilii, Morco- veaţă, Alice în Ţara Minunilor, Poezii *de Arthur rimbaud...*

— Cu literă mare!

— *...de Arthur Rimbaud. Guillaume îşi spuse că într-o zi va citi toate aceste cărţi.*

— Bravo! îl aplaudă Doudou.

Ce chestie: pe măsură ce Guillaume scria, lucrurile deveneau tot mai uşoare. Cuvintele veneau de la sine, fără să fie nevoie să le caute anume, iar imaginile pe care le plăsmuia mintea lui nu întâmpinau nicio piedică în a se traduce în fraze.

Ca atunci când a creat-o pe Idda, Guillaume se lăsă încetul cu încetul purtat de pixul-călător-în-timp. Însă de această dată stilul îi era înaripat, limpede. Beţia scriiturii era dublată de abilitate. Pentru a fi pilot de curse, nu e de-ajuns să-ţi placă viteza, trebuie să ştii şi să conduci!

Când Ida găsi cartea fermecată, care era aşezată pe un raft, ea scoase un strigăt de bucurie, de parcă ar fi dat peste o comoară. O luă în braţe. Ea şi Guillaume ieşiră din bibliotecă.

Afară era liniște. Se așezară pe o bancă, se priviră...

Ezită să termine fraza. Ceea ce dorea să scrie era atât de intim... Nici chiar în fața celor mai buni prieteni nu etalezi așa ceva!

Ah, la naiba! Ispita era prea mare!

...și încetișor buzele lor se apropiară, unindu-i într-un tandru sărut.

— O, ia uitați-vă la Idda! strigă Adi.

Idda era tot somnolentă, dar surâdea. Iar **surâsul** ei, în loc să fie hidos, diform ca de obicei, semăna cu un accent circumflex inversat, încadrat de două gropițe încântătoare. În schimb, găurile pe care le avea în mijlocul nasului dispăruseră.

— Continuă să scrii, îi strigă Adi, agitată la maxim. Guillaume se afundă din nou în cartea fermecată. Însă acum avea dificultăți de concentrare. Transformarea Iddei îl interesa mai mult decât textul lui.

Erea minunat eream mulțumiți... scrise Guillaume stângaci, îndată Idda deschise ochii. Se uita cruciș mai mult ca oricând! Pupilele ei păreau că sar la trambulină!

— Fii atent! mugi Adi.

— Revino-ți, bătrâne! O sa ratezi totul! se enervă Doudou. Nu era ușor, dar trebuia! De dragul Idei, Guillaume făcu efortul de a fi atent:

Era minunat, eram fericiți. Știam că iubirea noastră va fi eternă. O țineam în brațe pe cea mai fantastică fată. Și, în plus, această fată urma să-și îndeplinească visul, căci găsise cartea fermecată.

Strada era pustie. Noi înaintam fără să ştim încotro mergem. Nici nu conta, de altfel, important era că suntem împreună. Când iubeşti, te simţi bine oriunde!

Fata îşi dădu gluga jos. Am inspirat parfumul părului ei. Mirosea a vanilie, scorţişoară, violete. Şi acest parfum era parfumul fericirii.

Pe umărul lui Guillaume se aşeză blând o mână. Se întoarse surprins şi scoase un strigăt de bucurie. Era acolo, în faţa lui. Cu pârul ei lung şi negru, cu zâmbetul ei, cu ochii ei frumoşi de culoarea alunei. Şi cu gropiţele din obraji care îndemnau la sărutări.

Ca înainte să moară. Ca înainte

.— Ida… murmură el.

Ea mirosea a vanilie, scorţişoară, violete.

Şi acest parfum e parfumul fericirii

.Notă biobibliografică

Anne Duguël, alias Gudule, s-a născut la Bruxelles, în 1945. După studii în domeniul artelor decorative în Belgia, a petrecut cinci ani ca jurnalistă în Orientul Mijlociu. Ulterior, a colaborat, în Franţa, la mai multe publicaţii şi a lucrat la radio, moderând o emisiune despre banda desenată. Astăzi, scrie pentru adulţi şi tineri. Romanele sale au un succes imens şi au fost încununate deseori cu premii.

Alte cărţi de aceeaşi autoare:

Zoé-la-trouille

Barbes Blues

Impasse du Nord

L'envers du décor

L'immigré

La vie à reculons

Ne vous disputez jamais avec un spectre Princesse Zoumouroud - Onze contes de sagesse La fiancée du singe - Quinze contes d'animaux La fille au chien noir Le château des chiens perdus T'es un sorcière, maman? Un bout de chemin ensemble Après vous, M. de La Fontaine...

Anne rare

URtiPiSiCi

m

¿staue

„Bine! Bine! Spânzurați-mă! Am ucis pasărea. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o pisică ¡"Aventurile hilare ale lui Tuffy și ale familiei sale, povestite chiar de către pisică.

Biata Ellie este oripilată când Tuffy aduce în casă o pasăre moartă, iar apoi un șoarece. Dar Tuffy nu poate înțelege de ce se face atâta tămbălău pe tema asta.

Oare cine va fi următoarea victimă a pisicii? Va reuși Eliie cea blândă să-și convingă pisica iubită să își schimbe obiceiurile de sălbăticiune înainte să apară belele și mai mari?
„E greu să scrii o carte mai bună ca asta.'
Junior Magazine
„Un roman onest, bine structurat, despre viața de familie, părinți care au uitat care le e rolul și copii neglijați. «Experimentul la scară largă împotriva sorții» al lui Lou nu se desfășoară chiar conform planului, dar Delphine de Vigan ne demonstrează că lucrurile chiar se schimbă, chiar dacă nu întotdeauna așa cum am anticipat sau în așa fel încât să deținem mereu controlul." - *The Independen*
*t*COMENZI - CARTEA PRIN POȘTĂ
EDITURA PARALELA 45

Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130
Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444
0721 247 918 Tel./fax: 0248 214 533: 0248 631 439; 0248 631 492. E-mail: comenzi@edituraparalela45.ro sau accesaţi www.edituraparalela45.ro
Tiparul executat la *Graficprint*
wwvv.graficprint.eu

e-mail: eomenzi<®graficprint.e u

Oare de ce bătrâna doamnă care locuieşte vizavi de Guillaume scrie în fiecare noapte? Şi cine este fata care o vizitează doar după căderea serii? Intrigat, Guillaume porneşte în urmărirea tinerei, fără să bănuiască măcar că se va îndrăgosti... Dar cât de ciudată se dovedeşte a fi această tânără! Ida îşi petrece nopţile căutând grimoarul magic cu ajutorul căruia va deveni seriitoare...

Iar surprizele care îl aşteaptă pe Guillaume nu se opresc aici. Cine este de fapt Ida? Şi unde se găseşte acest faimos grimoar? Din dragoste pentru fată, Guillaume se avântă într-o călătorie fantastică, în ţara cărţilor şi a scriiturii.

Plonjaţi alături de el în miezul poveştii care a sedus peste un milion de cititori!

Anne Duguel, alias Gudule, s-a născut la Bruxelles, în 1945. După studii în Belgia, în domeniul artelor decorative, a petrecut cinci ani ca jurnalistă în Orientul Mijlociu. Ulterior, a colaborat la mai multe publicaţii din Franţa şi a lucrat la radio,

moderând o emisiune despre benzi desenate. Astăzi, scrie pentru adulţi şi tineri. Romanele sale se bucură de un succes uriaş şi au fost încununate cu numeroase premii.

Postaţi creaţiile voastre pe platforma comunităţii online a elevilor creativ

ISBN 978-973-47-1831-3

9789734718313

www.Qvis.ro

Preţ cu TVA: 15 LEI